

สรุป สิ่งที่ค้นพบ อภิปรายผลการวิจัย
สรุปความ และ ข้อเสนอแนะ

สรุป

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้เพื่อจะวิเคราะห์ความคิดเห็นของครูต่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่มัธยมศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาลจังหวัดพระนครและธนบุรีและทองการทราบว่าครูชายครูหญิง ครูที่มีอายุต่างกัน มีวุฒิต่างกัน สอนมาแล้วในระยะเวลาดังกัน สอนในระดับชั้นเรียนต่างกัน และสอนวิชาภาษาอังกฤษด้วยเหตุผลต่างกันั้นจะมีความคิดเห็น ต่อการสอนแตกต่างกันประการใดหรือไม่

ข้อมูลในการวิจัยได้มาจากการสำรวจความคิดเห็นของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษจำนวน ๓๕๐ คน ในโรงเรียนรัฐบาลที่สอนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ในจังหวัดพระนครและธนบุรีรวม ๓๕ โรงเรียน ด้วยวิธีตอบแบบสอบถาม โรงเรียนที่ใครวมชื่อในการตอบแบบสอบถามนี้ เป็นโรงเรียนชาย ๑๖ โรงเรียน จำนวนครู ๑๗๓ คน โรงเรียนหญิง ๑๐ โรงเรียน จำนวนครู ๑๐๕ คน และโรงเรียนสหศึกษา ๕ โรงเรียน จำนวนครู ๗๒ คน

วิธีดำเนินการวิจัย ได้ศึกษาหาความรู้จากหนังสือ วิทยานิพนธ์ และเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พร้อมทั้งไปปรึกษาและขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษา เกี่ยวกับอุปกรณ์ที่จะใช้ในการรวบรวมข้อมูลในที่สุดเห็นว่าแบบสอบถาม เป็นวิธีการที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการวิจัยความคิดเห็นแบบสอบถามนี้ประกอบด้วยคำถาม ๑๐ ข้อซึ่งแบ่งออกเป็น ๒ ภาค ภาคแรกเป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวครู ส่วนภาคหลัง เป็นข้อถาม เกี่ยวกับความคิดเห็นของครู และข้อเสนอแนะในฐานะที่เป็นครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ

ในการส่งแบบสอบถาม ใ้คนนำแบบสอบถามไปมอบแก่อาจารย์ใหญ่หรือผู้แทนของอาจารย์ใหญ่ตามโรงเรียนต่าง ๆ ด้วยตนเอง เพื่ออาจารย์ใหญ่หรือผู้แทนของอาจารย์ใหญ่จะได้นำไปแจกแก่ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษอีกทอดหนึ่ง และไปรับแบบสอบถาม

ถามคืนตามวันและเวลาที่ตกลงกันไว้ จำนวนแบบสอบถามที่ส่งไป ๓๕๐ ฉบับ ได้รับคืนมา ๓๔๓ ฉบับ หรือคิดเป็นร้อยละ ๙๘ ของจำนวนแบบสอบถามทั้งหมด การวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยนั้นใช้วิธีวิเคราะห์โดยคิดเป็นร้อยละของจำนวนครูที่ตอบแบบสอบถามและทดสอบไคสแควร์

สิ่งที่ค้นพบ

จากการวิจัยความคิดเห็นของครูต่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลที่สอนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ รวม ๓๕ โรงเรียน ทั้งกล่าวโดยสรุปดังต่อไปนี้

๑. ครูชายและครูหญิงมีความคิดเห็นต่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันดังนี้

๑.๑ ความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าครูชายร้อยละ ๖๖.๐๒ ครูหญิงร้อยละ ๕๐.๓๕ เห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจและน่าศึกษา และครูชายร้อยละ ๒๔.๕๓ ครูหญิงร้อยละ ๔๓.๕๕ เห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่นักเรียนจำเป็นต้องเรียนและควรเรียนเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ แสดงว่าครูชายเห็นว่านักเรียนจำเป็นต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษและควรเรียนเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ไ้มากกว่าครูชาย

๑.๒ การสนับสนุนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของผู้นับคัมภีร์ศาสนา ปรากฏว่าครูชายร้อยละ ๕.๖๖ และครูหญิงร้อยละ ๒.๐๘ เห็นว่าผู้นับคัมภีร์ศาสนาสนับสนุนการสอนวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่าวิชาอื่น แสดงว่าครูชายเห็นวว่าผู้นับคัมภีร์ศาสนาสนับสนุนการสอนวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่าวิชาอื่นมากกว่าครูหญิง

๑.๓ การรบกวนของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษของเพื่อนครูในโรงเรียน ปรากฏว่าครูส่วนมากคือครูชายร้อยละ ๔๖.๓๕ ครูหญิงร้อยละ ๔๕.๑๗ เห็นว่าเพื่อนครูในโรงเรียนไม่ให้ความสนใจครูสอนวิชาภาษาอังกฤษเช่นเดียวกับครูสอนวิชาอื่น แสดงว่าครูหญิงมีความเห็นเช่นนี้มากกว่าครูชาย

๑.๔ การรบกวนของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ปรากฏว่าครูชาย

ร้อยละ ๗๕.๕๕ และครูหญิงร้อยละ ๕๐ เห็นว่านักเรียนให้ความสำคัญครูสอนวิชาภาษาอังกฤษเท่ากับครูสอนวิชาอื่น แสดงว่าครูหญิงมีความคิดเช่นนี้มากกว่าครูชาย

๑.๕ หลักสูตร วิชาภาษาอังกฤษ

เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับเวลาเรียน ปรากฏว่าครูชายร้อยละ ๒๒.๒๒ ครูหญิงร้อยละ ๓๓.๓ เห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับเวลาเรียน และครูชายร้อยละ ๓๕.๕๕ ครูหญิงร้อยละ ๒๒.๐๗ เห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียน แสดงว่าครูหญิงเห็นวว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับเวลาเรียนมากกว่าครูชาย

เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับคะแนน ปรากฏว่าครูชายร้อยละ ๗๕.๕๗ ครูหญิงร้อยละ ๕๒.๐๔ เห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับคะแนน และครูชายร้อยละ ๒๒.๒๒ ครูหญิงร้อยละ ๑๕.๑๗ เห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับคะแนน แสดงว่าครูหญิงเห็นวว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับคะแนนมากกว่าครูชาย

เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาในหลักสูตร ปรากฏว่าครูชายร้อยละ ๗๕.๕๗ ครูหญิงร้อยละ ๕๓.๓ เห็นว่าเนื้อหาวิชาในหลักสูตรเหมาะสมแล้ว และครูชายร้อยละ ๒๒.๒๒ ครูหญิงร้อยละ ๑๑.๑๑ เห็นว่าเนื้อหาวิชาในหลักสูตรยังไม่เหมาะสม แสดงว่าครูหญิงเห็นวว่าเนื้อหาวิชาในหลักสูตร เหมาะสมแล้วมากกว่าครูชาย

เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเนื้อหาวิชากับการจัดกิจกรรม ปรากฏว่าครูชายร้อยละ ๕๐.๕๕ ครูหญิงร้อยละ ๕๕.๕๕ เห็นว่าเนื้อหาวิชาในหลักสูตรมีมากเกินกว่าที่จะจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้อย่างเหมาะสม และครูชายร้อยละ ๕๕.๕๕ ครูหญิงร้อยละ ๓๓.๓๓ เห็นว่าเนื้อหาวิชาในหลักสูตรมีพอที่จะจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้อย่างเหมาะสม แสดงว่าครูหญิงเห็นวว่าเนื้อหาวิชาในหลักสูตรมีมากเกินกว่าที่จะจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้อย่างเหมาะสมมากกว่าครูชาย

๑.๖ หนังสือแบบเรียน ปรากฏว่าครูชายร้อยละ ๒๕.๒๕ ครูหญิงร้อยละ ๓๕.๓๕ เห็นว่าหนังสือแบบเรียนเหมาะสมกับนักเรียนแต่ละระดับชั้น และครูชายร้อยละ ๓๓.๓๓ ครูหญิงร้อยละ ๑๕.๑๕ เห็นว่าหนังสือแบบเรียนยังไม่เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละระดับชั้น แสดงว่าครูหญิงเห็นวว่าหนังสือแบบเรียนเหมาะสมกับนักเรียนแต่ละระดับชั้นมากกว่าครูชาย

๑.๓ การกล่าว เป็นการสอนของครู

เกี่ยวกับการดำเนินงานเมื่อได้รับมอบหมายจากคณบดีบัณฑิตยสภา
ปรากฏว่าครูชายรวยละ ๔๔.๖๗ และครูหญิงรวยละ ๔๖.๕ เห็นว่าเมื่อคณบดีบัณฑิตยสภา
มอบหมายให้สอนวิชาภาษาอังกฤษแล้วควรศึกษาหลักสูตรและแบบเรียนเพื่อเตรียม
การสอนทั้งระยะยาวและสั้น แสดงว่าครูชาย เห็นด้วยกับความคิด เช่นนี้มากกว่าครูหญิง

เกี่ยวกับถ้อยคำ เป็นการสอนในขณะสอนวิชาภาษาอังกฤษ
ปรากฏว่าครูชายรวยละ ๔๔.๓๓ และครูหญิงรวยละ ๔๔.๕๗ เห็นว่าครูควรใช้ทั้งแบบ
เรียนและวัสดุการสอนอื่น ๆ ที่เห็นว่าเหมาะสมกับนักเรียนในชั้นที่สอน แสดงว่าครู
ชายมีความเห็นเช่นนี้มากกว่าครูหญิง

เกี่ยวกับวิธีสอนวิชาภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าครูชายรวยละ
๖๖.๐๕ และครูหญิงรวยละ ๖๕.๑๖ เห็นว่าครูควรพยายามใช้ภาษาอังกฤษและสนับสนุน
ให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด จะใช้ภาษาไทยก็ต่อเมื่อจำเป็น แสดงว่าครูชาย
มีความเห็น เช่นนี้มากกว่าครูหญิงและเป็นที่น่าสนใจ เกตว่าความคิด เห็นนี้แตกต่างกันไม่
มากนัก

๑.๔ การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ปรากฏว่าครูชายรวยละ
๔๖.๒๓ และครูหญิงรวยละ ๔๕.๑๔ เห็นว่าในการเรียนภาษาอังกฤษที่คณบดีบัณฑิตยสภา
ควรเรียนเพื่อให้เกิดทักษะ ทั้ง ๔ คือ ฟัง พูด อ่านและเขียน และเมื่อนำความคิด
เห็นนี้มาทดสอบไคสแควร์ ปรากฏว่าที่ความคิด เห็นของครูชายและครูหญิง เป็นเช่นนี้ไม่
ไคสน้อยกับเพศ แสดงว่าการที่ความคิด เห็นของครูชายและครูหญิงแตกต่างกันเช่นนี้
เพราะครูแต่ละคนย่อมมีความคิด เห็นของตนเองไม่ขึ้นอยู่กับเพศ

๑.๕ การใช้อุปกรณ์การสอนและกิจกรรม ปรากฏว่าครูชายรวยละ
๖๒.๒๖ ครูหญิงรวยละ ๕๓.๔ เห็นว่าควรใช้อุปกรณ์และกิจกรรมในการสอนวิชา
ภาษาอังกฤษบางครั้ง และครูชายรวยละ ๓๐.๑๔ ครูหญิงรวยละ ๒๐.๗ เห็นว่า
ควรใช้อุปกรณ์การสอนและกิจกรรมเกือบทุกครั้ง เมื่อนำความคิด เห็นนี้มาทดสอบไคสแควร์
ปรากฏว่าความแตกต่างระหว่างความคิด เห็นของครูชายและครูหญิงนี้ไม่ขึ้นอยู่กับเพศ
แสดงว่าเพศไม่ไคสทำให้ความคิด เห็นของครูต่างกัน

๑.๑๐ การวัดผล

เกี่ยวกับการทดสอบนักเรียน ปรากฏว่าครูชายร้อยละ ๕๐.๕๕ ครูหญิงร้อยละ ๕๓.๗๕ เห็นว่าควรทดสอบนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ และครูชายร้อยละ ๓๒.๐๔ ครูหญิงร้อยละ ๓๕.๕๒ เห็นว่าควรทดสอบนักเรียนเมื่อจบเรียนหนึ่ง เมื่อทดสอบใกล้แคว้นแล้ว ปรากฏว่าความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูชายและครูหญิงนี้ไม่ขึ้นอยู่กับเพศ ทั้งนี้แสดงว่า เพศไม่ก่อให้เกิดความคิดเห็นของครูแตกต่างกัน

เกี่ยวกับข้อทดสอบ ปรากฏว่าครูชายร้อยละ ๕๖.๖ ครูหญิงร้อยละ ๓๐.๓๕ เห็นว่าควรวิเคราะห์ข้อทดสอบที่ครูตนเองและข้อทดสอบปีก่อน ๆ และครูชายร้อยละ ๓๐.๕๖ ครูหญิงร้อยละ ๒๓.๔๕ เห็นว่าควรวิเคราะห์ข้อทดสอบที่ครูตนเอง แสดงว่าครูหญิงเห็นควรวิเคราะห์ข้อทดสอบที่ครูตนเองและข้อทดสอบปีก่อน ๆ มากกว่าครูชาย และครูชายเห็นควรวิเคราะห์ข้อทดสอบที่ครูตนเองมากกว่าครูหญิง

เกี่ยวกับผลของการทดสอบ ปรากฏว่าครูชายร้อยละ ๕๔.๓๓ และครูหญิงร้อยละ ๔๗.๕๕ เห็นว่าควรนำผลของการทดสอบมาปรับปรุงการ เรียนการสอน แสดงว่าครูชายมีความเห็นเช่นนี้มากกว่าครูหญิง

๑.๑๑ การหาความรู้ทางวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม ปรากฏว่าครูชายร้อยละ ๔๖.๗๕ และครูหญิงร้อยละ ๕๐.๓๕ เห็นว่าควรหาความรู้เพิ่มเติมทั้งทางคานเนื้อหาวิชาและวิธีสอน แสดงว่าครูหญิงมีความเห็นเช่นนี้มากกว่าครูชาย

๑.๑๒ การเลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าครูชายร้อยละ ๕๔.๓๔ และครูหญิงร้อยละ ๕๐.๓๕ เห็นว่าตามโอกาสให้เลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษนั้นก็จะเลือกสอนต่อไป แสดงว่าครูชายยินดีเลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษต่อไปมากกว่าครูหญิง

๒. ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อการสอนแตกต่างกันดังนี้

๒.๑ ความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าครูที่มีอายุสูงที่สุดคืออายุ ๕๕ ปีและสูงกว่าร้อยละ ๖๖.๖๕ เห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจและน่าสนใจมากกว่าครูกลุ่มอื่นซึ่งอายุน้อยกว่า และครูที่มีอายุระหว่าง ๓๕ - ๔๕ ปี เห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่นักเรียนต้องเรียนและควรเรียนเพื่อนำไปใช้ประโยชน์

แสดงว่าครูที่มีอายุมาก เห็นว่าวิชาภาษาอังกฤษน่าสนใจและน่าศึกษามากกว่าครูที่มีอายุน้อย และครูที่มีอายุระหว่าง ๓๕-๔๕ ปี เห็นว่านักเรียนจำเป็นต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และควรเรียนเพื่อนำไปใช้ประโยชน์มากกว่าครูกลุ่มอื่น

๒.๒ การสนับสนุนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของยูบีเอ็มบีดูจากปรากฏว่าครูที่มีอายุมากที่สุดคือ ๕๕ ปีและสูงกวารอบละ ๑๐๐ เห็นว่ายูบีเอ็มบีดูสนับสนุนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเท่ากับวิชาอื่นมากกว่าครูกลุ่มอื่น และครูที่มีอายุน้อยที่สุดคือ ๒๔ ปีและต่ำกว่ารอบละ ๗.๖๔ เห็นว่า ยูบีเอ็มบีดูสนับสนุนการสอนวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่าวิชาอื่นมากกว่าครูกลุ่มอื่น แสดงว่าครูที่มีอายุมาก เห็นว่ายูบีเอ็มบีดูสนับสนุนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเช่นเดียวกับวิชาอื่นมากกว่าครูที่มีอายุน้อย และครูที่มีอายุน้อยว่ายูบีเอ็มบีดูสนับสนุนการสอนวิชาภาษาอังกฤษมากกว่าครูที่มีอายุมาก

๒.๓ การยกย่องครูสอนวิชาภาษาอังกฤษของเพื่อนครูในโรงเรียน ปรากฏว่าครูที่มีอายุ ๔๕-๕๕ ปี เห็นว่าเพื่อนครูยกย่องครูสอนวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด และครูที่มีอายุ ๒๔ ปีและต่ำกว่า เห็นว่าเพื่อนครูยกย่องครูสอนวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด คือรอบละ ๒.๕๔ และรอบละ ๑๕.๓๔ ส่วนครูที่มีอายุระหว่าง ๔๕-๕๕ ปี เห็นว่าเพื่อนครูในโรงเรียนไม่ยกย่องครูสอนวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด คือรอบละ ๒.๕๔ แสดงว่าครูที่มีอายุมาก เห็นว่าเพื่อนครูในโรงเรียนไม่ยกย่องมากกว่าครูที่มีอายุน้อย แต่ส่วนมากให้ความเห็นเป็นกลาง ๆ

๒.๔ การยกย่องครูสอนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ปรากฏว่าครูส่วนมากให้ความเห็นเป็นกลาง ๆ และครูที่มีอายุ ๔๕-๕๕ ปี เห็นว่านักเรียนไม่ยกย่องครูสอนวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด คือรอบละ ๒.๕๔ และครูที่มีอายุ ๒๔ ปีและต่ำกว่า เห็นว่านักเรียนยกย่องครูสอนวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุดคือรอบละ ๑๕.๓๔ แสดงว่าครูที่มีอายุมาก เห็นว่านักเรียนไม่ยกย่องมากกว่าครูที่มีอายุน้อย

๒.๕ หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ

เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับเวลาเรียน ปรากฏว่าครูที่มีอายุน้อยที่สุดคือ ๒๔ ปี และต่ำกว่ารอบละ ๗๖.๘๖ และครูที่มีอายุมากที่สุดคือ ๒๔ ปี และครูที่มีอายุมากที่สุดคือ ๕๕ ปีและสูงกวารอบละ ๖๖.๖๗ เห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับเวลาเรียน และครูที่มีอายุ ๔๕-๕๕ ปีรอบละ ๖๖.๘๗ ครูที่มีอายุ ๒๔ ปีและต่ำกว่า

ร้อยละ ๒๓.๐๘ เห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียน แสดงว่าครูที่มีอายุน้อยเห็น
ว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับเวลาเรียนมากกว่าครูที่มีอายุมาก

เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับคะแนน ปรากฏว่า
ครูที่มีอายุมากที่สุดคือ ๕๕ ปี และสูงกว่าร้อยละ ๖๖.๖๗ และครูที่มีอายุน้อยที่สุดคือ
๒๔ ปี และต่ำกว่าร้อยละ ๔๔.๖๒ เห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับคะแนน และครูที่มี
อายุ ๔๕-๕๕ ปี ร้อยละ ๒๓.๕๓ เห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับคะแนนมากกว่าครูกุ
มอื่นซึ่งอายุน้อยกว่า แสดงว่าครูที่มีอายุน้อยเห็นว่าการหลักสูตรสัมพันธ์กับคะแนนมากกว่าครู
ที่มีอายุมาก

เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาในหลักสูตร ปรากฏว่าครูที่มีอายุระหว่าง
๓๕-๔๕ ปี ร้อยละ ๔๕.๕๗ เห็นว่าเนื้อหาวิชาในหลักสูตร เหมาะสมแถมมากกว่าครูกุ
มอื่น และครูที่มีอายุ ๕๕ ปี และสูงกว่าร้อยละ ๖๖.๖๗ มีความเห็นเช่นนอຍกว่าครูกุ
มอื่น แสดงว่าครูที่มีอายุน้อยเห็นว่าการเนื้อหาวิชาในหลักสูตร เหมาะสมแถมกว่าครูที่มี
อายุมาก

เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเนื้อหาวิชากับการจัดกิจกรรม
ปรากฏว่าครูที่มีอายุน้อยเห็นว่าเนื้อหาวิชาในหลักสูตรมีมาก เกินกว่าที่จะจัดกิจกรรม
ให้นักเรียนได้อย่างเหมาะสมมากกว่าครูที่มีอายุมาก คือร้อยละ ๗๖.๕๓ ของครูที่มี
อายุ ๒๔ ปี และต่ำกว่า และร้อยละ ๕๔.๐๘ ของครูที่มีอายุระหว่าง ๒๕-๓๕ ปีที่มี
ความเห็นเช่นนี้

๒.๖ หนังสือแบบเรียน ปรากฏว่าครูที่มีอายุระหว่าง ๒๕-๓๕ ปี
ร้อยละ ๓๗.๐๘ ครูที่มีอายุ ๒๔ ปี และต่ำกว่าร้อยละ ๖๑.๕๔ เห็นว่าหนังสือแบบ
เรียนเหมาะสมกับนักเรียนแต่ละระดับชั้น และครูที่มีอายุ ๒๔ ปี และต่ำกว่าร้อยละ
๓๔.๖๖ ครูที่มีอายุ ๔๕-๕๕ ปี ร้อยละ ๒๐.๕๔ เห็นว่าหนังสือแบบเรียนไม่เหมาะสม
กับนักเรียนแต่ละระดับชั้น แสดงว่าครูที่มีอายุมากเห็นว่าการหนังสือแบบเรียนเหมาะสมกับ
นักเรียนแต่ละระดับชั้นมากกว่าครูที่มีอายุน้อย

๒.๗ การดำเนินการสอนของครู

เกี่ยวกับกรดำเนินการสอนงาน เมื่อได้รับมอบหมายจากผู้บังคับ

มีฐา ปรากฏว่าครูที่มีอายุระหว่าง ๓๕ - ๕๕ ปีร้อยละ ๕๗.๖๓ และครูที่มีอายุระหว่าง ๕๕ ปีและสูงกว่าร้อยละ ๖๖.๖๗ เห็นว่าเมื่อผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอนวิชาภาษาอังกฤษแล้วครูควรศึกษาหลักสูตรและแบบเรียน เพื่อเตรียมการสอนทั้งระยะยาวและระยะสั้น แสดงว่าครูที่มีอายุมากมีความเห็นเช่นนี้มากกว่าครูที่มีอายุน้อย

เกี่ยวกับการจัดเนิการสอนในขณะทีสอนวิชาภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าครูส่วนมากมีความเห็นว่าการใช้แบบเรียนและวัสดุการสอนอื่น ๆ ที่เห็นว่าเหมาะสมกับนักเรียนในชั้นที่สอน ซึ่งเป็นครูที่มีอายุ ๕๕ ปีและสูงกว่าเห็นควมมากที่สุดคือร้อยละ ๑๐๐ และครูที่มีอายุระหว่าง ๔๕ - ๕๕ ปีเห็นควมน้อยที่สุดคือร้อยละ ๘๒.๓๖

เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าครูที่มีอายุระหว่าง ๕๕ - ๕๕ ปีร้อยละ ๗๕.๘๒ และครูที่มีอายุน้อยที่สุดคือระหว่าง ๒๕ ปีและต่ำกว่าร้อยละ ๗๘.๘๖ เห็นว่าครูควรพยายามใช้ภาษาอังกฤษ และสนับสนุนให้นักเรียนใช้ไวยากรณ์ที่สุด จะใช้วิธีสอนแบบนี้มากกว่าครูที่มีอายุน้อย

๒.๔.๓ วิทยฐานะของนักเรียน ปรากฏว่าครูที่มีอายุมากที่สุดคือ ๕๕ ปีและสูงกว่าร้อยละ ๑๐๐ ครูที่มีอายุระหว่าง ๔๕ - ๕๕ ปีร้อยละ ๙๕.๑๒ ครูที่มีอายุระหว่าง ๓๕ - ๔๕ ปีร้อยละ ๙๕.๔๘ ครูที่มีอายุระหว่าง ๒๕ - ๓๕ ปีร้อยละ ๙๕.๔ และครูที่มีอายุ ๒๕ ปีและต่ำกว่าร้อยละ ๙๒.๓๑ เห็นว่าในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่คณนักรเรียนควรมีทักษะทั้ง ๔ คือ ฟัง พูด อ่านและเขียน เมื่อทำนุทาบทสสอบไคสแควร์ปรากฏว่าการที่ครูแต่ละระดับอายุเห็นความเห็นแตกต่างกันเช่นนี้ไม่ขึ้นอยู่กับอายุ แสดงว่าครูที่มีอายุมากและครูที่มีอายุน้อยมีความคิดเห็นต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนต่างกัน และถวที่ต่างกันนี้ไม่ขึ้นอยู่กับอายุของครูผู้ตอบ

๒.๕ การใช้อุปกรณการสอนและกิจกรรม ปรากฏว่าครูส่วนมากเห็นว่าการใช้อุปกรณการสอนและกิจกรรมในการสอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นบางครั้งคือครูที่มีอายุ ๕๕ ปีและสูงกว่าร้อยละ ๑๐๐ เห็นควมมากที่สุด และครูที่มีอายุ ๒๕ ปีและต่ำกว่าเห็นควมน้อยที่สุดคือร้อยละ ๘๖.๑๗ แสดงว่าครูที่มีอายุมากเห็นว่าการใช้อุปกรณการสอนและกิจกรรมเป็นบางครั้งมากกว่าครูที่มีอายุน้อย เมื่อทดสอบไคสแควร์แล้วปรากฏว่าความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีอายุมากและครูที่มีอายุน้อยนั้นไม่ขึ้นอยู่กับอายุ - แสดงว่าไม่ว่าครูผู้ตอบจะมีอายุระดับใดความคิดเห็นก็ย่อมแตกต่างกันเช่นนี้

๒.๑๐ การวัดผล

เกี่ยวกับการทดสอบนักเรียน ปรากฏว่าครูที่มีอายุ ๕๕ ปีและสูงกว่าร้อยละ ๖๖.๖๗ ครูที่มีอายุระหว่าง ๔๕ - ๕๕ ปีร้อยละ ๘๖.๘๔ ครูที่มี

อายุระหว่าง ๓๕ - ๔๔ ปีร้อยละ ๖๐.๘๖ ครูที่มีอายุระหว่าง ๒๕ - ๓๔ ปีร้อยละ ๔๘.๔๘ และครูที่มีอายุระหว่าง ๒๕ ปีและต่ำกว่าร้อยละ ๕๓.๔๕ เห็นว่าในการสอน วิชาภาษาอังกฤษนั้นครูควรทดสอบอย่างสม่ำเสมอ เมื่อทดสอบไค้ผลแล้วปรากฏว่า ความแตกต่างระหว่างความถี่เห็นของครูที่มีอายุมากและครูที่มีอายุน้อยนั้นไม่ขึ้นอยู่กับ เพศของครูผู้สอบ แสดงว่าความถี่เห็นเกี่ยวกับการทดสอบนี้ที่เรียนของครูผู้สอบ แต่ละคนนั้นไม่ขึ้นอยู่กับอายุ

เกี่ยวกับข้อทดสอบ ปรากฏว่าครูส่วนมากเห็นว่าควรใช้ ข้อทดสอบที่ครูแต่งเองและข้อทดสอบมีกอน ๆ ซึ่งในจำนวนที่ให้ความเห็นเช่นนั้น เป็น ครูที่มีอายุระหว่าง ๓๕ - ๔๔ ปีมากที่สุดคือร้อยละ ๗๔.๓๖ และครูที่ให้ความเห็นน้อย ที่สุดคือครูที่มีอายุ ๒๕ ปีและต่ำกว่าร้อยละ ๖๑.๕๕ แสดงว่าครูที่มีอายุมากส่วนมาก เห็นว่าควรใช้ข้อทดสอบที่ครูแต่งเองและข้อทดสอบมีกอน ๆ มากกว่าครูที่มีอายุน้อย

เกี่ยวกับผลของการทดสอบ ปรากฏว่าครูที่มีอายุระหว่าง ๓๕ - ๔๔ ปีร้อยละ ๕๑.๗๕ และครูที่มีอายุ ๕๕ ปีและสูงกว่าร้อยละ ๕๕.๖๗ เห็น ว่าควรนำผลของการทดสอบมาปรับปรุงการ เรียนการสอนมากที่สุดและน้อยที่สุดของครู แต่ละกลุ่มที่มีความเห็นเช่นนั้น แสดงว่าครูที่มีอายุน้อยส่วนมาก เห็นว่าควรนำผลของ การทดสอบมาปรับปรุงการ เรียนการสอนมากกว่าครูที่มีอายุมาก

๒.๑๑ การหาความรู้ทางวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม ปรากฏว่าครูส่วน มากเห็นว่าควรหาความรู้เพิ่มเติมทั้งทางคาม เนื้อหาวิชาและวิธีสอน ซึ่ง เป็นครูที่มี อายุมากที่สุดคือ ๕๕ ปีและสูงกว่าเห็นควมมากที่สุดคือร้อยละ ๑๐๐ และครูที่มีอายุ น้อยที่สุดคือ ๒๕ ปีและต่ำกว่าเห็นควมน้อยที่สุดคือร้อยละ ๗๖.๘๒ และปรากฏว่าครู ที่มีอายุน้อยส่วนมาก เห็นว่าควรหาความรู้เพิ่มเติมทั้งคาม เนื้อหาวิชา แสดงว่าครู ที่มีอายุมาก เห็นว่าควรหาความรู้เพิ่มเติมทั้งคาม เนื้อหาวิชาและวิธีสอนมากกว่าครูที่มี อายุ น้อย และครูที่มีอายุน้อย เห็นว่าควรหาความรู้ทางคาม เนื้อหาวิชาอย่าง เดียวมากกว่า ครูที่มีอายุมาก

๒.๑๒ การเลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าครูส่วนมากยินดีจะ เลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษต่อไป ถ้ามีโอกาส และ เป็นครูที่มีอายุมากที่สุดคือ ๕๕ ปี และมากกว่าเห็นควมมากที่สุดคือร้อยละ ๑๐๐ ที่เห็นควมน้อยที่สุดคือครูที่มีอายุระหว่าง ๔๕ - ๔๔ ปี เป็นที่น่าสนใจ เกตุว่าครูที่ไม่ยินดีจะ เลือกสอนต่อไปคือครูที่มีอายุระหว่าง ๒๕ - ๓๔ ปีเท่านั้น แสดงว่าครูที่มีอายุมากยินดีจะ เลือกสอนต่อไปมากที่สุด และครู ที่มีอายุระหว่าง ๒๕ - ๓๔ ปีไม่ยินดีจะ เลือกสอนต่อไปมากที่สุด

๓. ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษที่มีวุฒิข้างกันมีความคิดเห็นต่อการสอนแตกต่างกันดังนี้

๓.๑ ความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าครูส่วนมากเห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจและนวัตศีกษา ซึ่งครูวุฒิระดับปริญญาโทออกความเห็นมากกว่ากลุ่มอื่นคือร้อยละ ๕๐ รองลงมาคือครูที่เห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่นักศึกษาเรียนจำเป็นต้องเรียนและควร เรียนเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ ซึ่งครูวุฒิระดับประกาศนียบัตรออกความเห็นมากกว่ากลุ่มอื่นคือร้อยละ ๔๔.๔๔

๓.๒ การสนับสนุนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของคณบดีคณาจารย์ปรากฏว่าครูส่วนมากให้ความสำคัญเห็นเป็นกลาง ๆ และที่เห็นว่าคณบดีคณาจารย์ให้ความสำคัญการสอนวิชาภาษาอังกฤษมากกว่าวิชาอื่น มีมากกว่าที่เห็นว่าคณบดีคณาจารย์ให้ความสำคัญสนับสนุนน้อย ในกลุ่มครูที่เห็นว่าคณบดีคณาจารย์ให้ความสำคัญการสอนวิชาภาษาอังกฤษมากกว่าวิชาอื่นนั้น ครูวุฒิระดับประกาศนียบัตรออกความเห็นมากที่สุดคือร้อยละ ๑๖.๖๗ และครูวุฒิระดับปริญญาตรี เห็นว่าคณบดีคณาจารย์ให้ความสำคัญการสอนวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่าวิชาอื่นมากที่สุดคือร้อยละ ๓.๑๖

๓.๓ การบอกขงครูสอนวิชาภาษาอังกฤษของเพื่อนครูในโรงเรียน ปรากฏว่าครู เห็นว่า เพื่อนครูให้ความสำคัญครูสอนวิชาภาษาอังกฤษเช่นเดียวกับครูสอนวิชาอื่นมากกว่าครูที่เห็นว่า เพื่อนครูยกย่องหรือไม่ยกย่องและครูวุฒิประกาศนียบัตร เห็นว่าเพื่อนครูให้ความสำคัญครูสอนวิชาภาษาอังกฤษเช่นเดียวกับครูสอนวิชาอื่นมากที่สุดคือร้อยละ ๑๐๐ ครูวุฒิระดับปริญญาโทเห็นว่า เพื่อนครูยกย่องมากที่สุดคือร้อยละ ๗.๑๔ และครูวุฒิระดับอนุปริญญาเห็นว่า เพื่อนครู ไม่ยกย่องมากที่สุดคือร้อยละ ๑.๑

๓.๔ การบอกขงครูสอนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาเรียน ปรากฏว่าครู เห็นว่านักเรียนให้ความสำคัญครูสอนวิชาภาษาอังกฤษเช่นเดียวกับครูสอนวิชาอื่นมากกว่าครูที่เห็นว่านักเรียนยกย่องหรือไม่ยกย่อง และในกลุ่มครูที่เห็นว่านักเรียนให้ความสำคัญครูสอนวิชาภาษาอังกฤษเช่นเดียวกับครูสอนวิชาอื่นนั้น ครูวุฒิระดับอนุปริญญาออกความเห็นมากที่สุดคือร้อยละ ๔๕.๕๕ ครูวุฒิระดับปริญญาโทเห็นว่านักเรียนยกย่องมากที่สุดคือร้อยละ ๑๔.๖๔ และมีครูวุฒิระดับอนุปริญญา เท่านั้นที่เห็นว่านักเรียนไม่ยกย่องครูสอนวิชาภาษาอังกฤษคือร้อยละ ๑.๘๖

๓.๕ หลักสูตร วิชาภาษาอังกฤษ

เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับเวลาเรียน ปรากฏว่า ร้อยละ ๗๗.๑๒ ของครูผู้ริระดับอนุปริญญา เห็นว่าหลักสูตร สัมพันธ์กับ เวลาเรียนมากกว่า วิชาอื่น และร้อยละ ๗๑.๔๔ ของครูผู้ริระดับปริญญาโท เห็นว่าหลักสูตร ไม่สัมพันธ์กับ เวลาเรียนมากกว่าวิชาอื่น

เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับคะแนน ปรากฏว่าครูสอน ภาษาอังกฤษ เห็นว่าหลักสูตร สัมพันธ์กับคะแนนมากกว่าที่ เห็นว่าไม่สัมพันธ์ซึ่งครูผู้ริระดับ อนุปริญญา เห็นว่าหลักสูตร สัมพันธ์กับคะแนนมากกว่าครูผู้ริอื่นคือร้อยละ ๔๔.๕๗ และครู ผู้ริระดับปริญญาโท เห็นว่าหลักสูตร ไม่สัมพันธ์กับคะแนนมากกว่าครูผู้ริอื่นคือร้อยละ ๘๒.๘๒

เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาในหลักสูตร ปรากฏว่าครูส่วนมากเห็นว่า เนื้อหาวิชาในหลักสูตร เหมาะสมแล้วมากกว่าครูที่เห็นว่า เนื้อหาวิชาในหลักสูตร ไม่เหมาะสม ครูผู้ริระดับประกาศนียบัตร เห็นว่า เนื้อหาวิชาไม่เหมาะสมมากกว่าครูผู้ริอื่นคือร้อยละ ๑๕.๑๕

เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเนื้อหาวิชากับการจัดกิจกรรม ปรากฏ ว่าครูที่เห็นว่า เนื้อหาวิชาในหลักสูตรมีมากเกินไปที่จะจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ อย่าง เหมาะสมมากกว่าครูที่ไม่เห็นด้วย ซึ่งในกลุ่มครูที่เห็นด้วยนั้น เป็นครูผู้ริระดับประกาศนียบัตร ร้อยละ ๒๖.๖๗ ซึ่งสูงกว่าครูผู้ริอื่น และในกลุ่มครูที่ไม่เห็นด้วยนั้น เป็นครูผู้ริระดับปริญญาโท ร้อยละ ๕๐ ซึ่งสูงกว่าครูผู้ริอื่น

๓.๖ หนังสือแบบเรียน ปรากฏว่าครูส่วนมากเห็นว่าหนังสือแบบเรียน เหมาะสมกับนัก เรียนแต่ละระดับชั้นมากกว่าครูที่เห็นว่าไม่เหมาะสม ซึ่งครูผู้ริระดับประกาศ นียบัตร เห็นว่า เหมาะสมสูงกว่าครูผู้ริอื่นคือร้อยละ ๑๐๐ และครูผู้ริระดับปริญญาโท เห็นว่า ไม่เหมาะสมสูงกว่าครูผู้ริอื่นคือร้อยละ ๖๔.๒๔

๓.๗ การดำเนินการสอนของครู

เกี่ยวกับการดำเนินงานเมื่อได้รับมอบหมายจากผู้นบังคับบัญชา ปรากฏว่าครูส่วนมาก เห็นว่าควรศึกษาหลักสูตรและแบบเรียนเพื่อเตรียมการสอนทั้งระยะยาว และระยะสั้น ครูผู้ริระดับปริญญาตรีหรือออกความเห็นมากกว่าครูผู้ริอื่น คือร้อยละ ๔๗.๕๔ แต่ครูผู้ริระดับประกาศนียบัตรและอนุปริญญาออกความเห็นเท่ากันคือร้อยละ ๑๑.๑๑ ว่าควร ดำเนินการสอนไปตามแบบเรียนที่โรงเรียนกำหนด

เกี่ยวกับการดำเนินการสอนในขณะที่ยังสอนวิชาภาษาอังกฤษ
ปรากฏว่าครูส่วนมากเห็นว่าควรใช้ทั้งแบบเรียนและวัสดุการสอนอื่น ๆ ที่เหมาะสมกับ
นักเรียนในชั้นที่สอน ครูวุฒิระดับประกาศนียบัตรร้อยละ ๑๖.๖๗ ซึ่งออกความเห็น
สูงกว่าครูวุฒิอื่นเห็นว่าควรหาวัสดุการสอนจากสื่อที่มาสอนมากกว่าใช้แบบเรียนที่
โรงเรียนกำหนด เพราะเป็นประโยชน์กว่า

เกี่ยวกับวิธีสอนวิชาภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าครูส่วนมากเห็น
ว่าควรพยายามใช้ภาษาอังกฤษและสนับสนุนให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด จะใช้
ภาษาไทยก็พอเมื่อจำเป็น ซึ่งครูวุฒิระดับปริญญาโทมีความเห็นเช่นนี้สูงกว่าครูวุฒิอื่น
คือร้อยละ ๗๕.๕๗ ครูวุฒิระดับปริญญาตรี เห็นว่าควรพยายามใช้ภาษาอังกฤษและให้
นักเรียนได้ช่วยทำให้เสียเวลาและไม่โดยผลมากกว่าครูวุฒิอื่นคือร้อยละ ๒๔.๐๕
และครูวุฒิระดับปริญญาตรีอีกเช่นกันที่เห็นว่าควรพยายามใช้ภาษาไทยพอสมควร ๆ จะทำ
ให้นักเรียนเรียนได้ก็สูงกว่าครูวุฒิอื่นคือร้อยละ ๑๖.๐๖

๓.๔ การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ปรากฏว่าครูส่วนมากเห็น
ว่าในการเรียนภาษาอังกฤษที่นักเรียนควรมีทักษะทั้ง ๔ คือ ฟัง พูด อ่านและเขียน
ครูวุฒิระดับปริญญาตรีหรือออกความเห็นนี้สูงกว่าครูวุฒิอื่นคือร้อยละ ๕๗.๕๕ และครูวุฒิระดับ
ปริญญาโทออกความเห็นนี้ต่ำกว่าครูวุฒิอื่นคือร้อยละ ๕๖.๔๖ แต่ในกลุ่มครูที่เห็นว่านักเรียน
ควรมีความสามารถในการรื้อศัพท์มาก ๆ เพื่อจะแปลได้ก็นั้น ครูวุฒิระดับปริญญาโทออก
ความเห็นร้อยละ ๗.๑๔ ซึ่งมากกว่าครูวุฒิระดับประกาศนียบัตรที่ออกความเห็นร้อยละ
๕.๕๕ เมื่อทดสอบไคสแควร์แล้วปรากฏว่าการที่ความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษ
แตกต่างกันเช่นนี้ขึ้นอยู่กับวุฒิ แสดงว่าวุฒิของครูแต่ละระดับนี้ทำให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับ
การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกันไป

๓.๕ การใช้อุปกรณ์การสอนและกิจกรรม ปรากฏว่าครูส่วนมากเห็นว่า
ควรใช้อุปกรณ์การสอนและกิจกรรมเป็นบางครั้งในขณะที่ยังสอนวิชาภาษาอังกฤษ ครูวุฒิ
ระดับประกาศนียบัตร ออกความเห็นสูงกว่าครูวุฒิอื่นคือร้อยละ ๗๗.๗๗ รองลงมาคือ
ครูที่เห็นว่าควรใช้อุปกรณ์การสอนและกิจกรรมเกือบทุกครั้งที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ
ซึ่งในกลุ่มครูที่ออกความเห็นเช่นนี้ครูวุฒิระดับอนุปริญญาออกความเห็นสูงกว่าครูวุฒิอื่น
คือร้อยละ ๒๔.๔๕ เป็นที่น่าสังเกตว่ามีครูวุฒิระดับปริญญาโทร้อยละ ๗.๑๔ เห็นว่า

ไม่จำเป็นของโรงเรียนการสอบ กิจกรรมในการสอนวิชาภาษาอังกฤษเมื่อทดสอบ
ทดสอบแล้วปรากฏว่าความแตกต่างระหว่างความถี่เห็นของครูที่มีวุฒิทางกันนั้น
อยู่กับวุฒิของผู้สอบ แสดงว่าวุฒิของครูแต่ละระดับมีส่วนทำให้ความถี่เห็นเกี่ยวกับ
การไปอยู่ประเภทการสอบและกิจกรรมแตกต่างกัน

๓.๓๐ การพักขอ

เกี่ยวกับการทดสอบนักเรียน ปรากฏว่าครูส่วนมากเห็นว่า
ว่าในการสอนภาษาอังกฤษนั้นควรทดสอบนักเรียนบ่อยสม่ำเสมอ และครูวุฒิระดับ
ประกาศนียบัตรออกความเห็นร้อยละ ๓๓.๓๓ ซึ่งสูงกว่าครูวุฒิอื่น รองลงมาคือครูที่
เห็นว่าควรทดสอบนักเรียนเมื่อจบบทเรียนหนึ่ง ครูวุฒิระดับปริญญาโทออกความเห็น
สูงกว่าครูวุฒิอื่นคือร้อยละ ๔๖.๔๖ เมื่อทดสอบไปสัปดาห์ปรากฏว่าความถี่เห็นใน
เรื่องนี้ไม่ขึ้นอยู่กับวุฒิของครูผู้สอน แสดงว่าวุฒิไม่ก่อให้เกิดครูแต่ละระดับมีความถี่เห็น
เกี่ยวกับการทดสอบนักเรียนแตกต่างกัน

เกี่ยวกับขอทดสอบ ปรากฏว่าครูส่วนมากเห็นว่าควรให้
ขอทดสอบที่ครูตนเองและขอทดสอบที่ก่อน ๆ ครูวุฒิระดับปริญญาโทออกความเห็นสูง
กว่าครูวุฒิอื่นคือร้อยละ ๔๖.๔๖ และในกลุ่มครูที่เห็นว่าควรให้ขอทดสอบที่ครูตนเองนั้น
ครูวุฒิระดับประกาศนียบัตรออกความเห็นมากกว่าครูวุฒิอื่นคือร้อยละ ๓๘.๘๘ แสดง
ว่าครูวุฒิระดับปริญญาโทเห็นว่าควรให้ขอทดสอบที่ครูตนเองและขอทดสอบที่ก่อน ๆ
มากที่สุด และครูวุฒิระดับประกาศนียบัตรเห็นว่าควรให้ขอทดสอบที่ครูตนเองมากที่สุด

เกี่ยวกับผลของการทดสอบ ปรากฏว่าครูส่วนมากเห็นว่า
ควรนำผลของการทดสอบมาปรับปรุงการเรียนการสอน ครูวุฒิระดับปริญญาตรีออกความเห็น
เห็นสูงกว่าครูวุฒิอื่นคือร้อยละ ๔๘.๒๘ และครูวุฒิระดับประกาศนียบัตรออกความเห็น
สูงกว่าครูวุฒิอื่นว่าควรทดสอบเพื่อเก็บคะแนนตามนโยบายของโรงเรียนคือร้อยละ
๑๑.๑๑ แสดงว่าครูวุฒิระดับปริญญาตรีเห็นว่าควรนำผลของการทดสอบมาปรับปรุงการเรียน
การสอนมากที่สุด และครูวุฒิระดับประกาศนียบัตรเห็นว่าควรทดสอบเพื่อเก็บ
คะแนนตามนโยบายของโรงเรียนมากที่สุด

๓.๓๑ การหาความรู้ทางวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม ปรากฏว่าครูส่วนมาก

เห็นว่า การหาความรู้เพิ่มเติมทั้งทางคำเนื่อหาวิชาและวิธีสอน ในกลุ่มครูที่ออกความเห็นเช่นนี้ ครูผู้ระดับปริญญาโทออกความเห็นสูงกว่าครูผู้อื่นคือร้อยละ ๑๐๐ ส่วนครูผู้ระดับประกาศนียบัตร เห็นว่าการหาความรู้เฉพาะด้านหนึ่ง ๆ สูงกว่าครูผู้อื่นคือร้อยละ ๒๒.๒๒ และร้อยละ ๕.๕๖ แสดงว่าครูผู้ระดับปริญญาโทเห็นว่าการหาความรู้ทางวิชาวากษาอังกฤษเพิ่มเติมทั้งทางคำเนื่อหาวิชาและวิธีสอนสูงกว่าครูผู้อื่น และครูผู้ระดับประกาศนียบัตร เห็นว่าการหาความรู้เพิ่มเติมเฉพาะด้านเนื่อหาวิชาหรือทางวิธีสอนสูงกว่าครูผู้อื่น

๓.๕๖ การเลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าครูส่วนมากยินดีจะเลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษต่อไป ถ้ามีโอกาส ครูผู้ระดับปริญญาโทออกความเห็นสูงกว่าครูผู้อื่นคือร้อยละ ๘๖.๘๖ และในกลุ่มครูที่ไม่ยินดีจะเลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษอีกต่อไปก็เป็นครูที่มีระดับปริญญาโทเช่นกัน ที่ออกความเห็นสูงกว่าครูผู้อื่นคือร้อยละ ๗.๑๔ แสดงว่าครูผู้ระดับปริญญาโทยินดีและไม่ยินดีจะเลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษต่อไปมากกว่าครูผู้อื่น

๔. ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษมาแล้วในระยะเวลาทั้งก็มีความเห็นต่อการสอนแตกต่างกันดังนี้

๔.๑ ความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าครูส่วนมากเห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจและน่าศึกษา ครูที่สอนมานานระหว่าง ๔ - ๗ ออกความเห็นสูงกว่าครูกลุ่มอื่นรองลงมาคือครูที่เห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มักเรียกจำเป็นสองเรียนและควรเรียนเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ ซึ่งครูที่สอนมา ๑๖ - ๑๗ ปี ออกความเห็นสูงกว่าครูกลุ่มอื่นแสดงว่าครูที่สอนมาแล้ว ๔ - ๗ ปีเห็นว่าวิชาภาษาอังกฤษน่าสนใจและน่าศึกษามากกว่าครูกลุ่มอื่นและครูที่สอนมาแล้ว ๑๖ - ๑๗ ปีเห็นว่ามักเรียนจำเป็นสองเรียนวิชาภาษาอังกฤษและควรเรียนเพื่อนำไปใช้ประโยชน์โคสูงกว่าครูกลุ่มอื่น

๔.๒ การสนับสนุนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของผู้บังคับบัญชาปรากฏว่าครูส่วนมากเห็นว่าผู้บังคับบัญชาสนับสนุนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเท่ากับวิชาอื่น ครูที่สอนมาแล้ว ๔ - ๑๖ ปีออกความเห็นสูงกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๕๕.๕๖ และครูที่เห็นว่าผู้บังคับบัญชาสนับสนุนการสอนวิชาภาษาอังกฤษมากกว่าวิชาอื่นมีมากกว่าครูที่เห็นว่าผู้บังคับบัญชาสนับสนุนการสอนวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่าวิชาอื่น กลุ่มครูที่มีความเห็น

ทั้งสองประการหลังนี้เป็นครูที่สอนมาแล้ว ๔ - ๗ ปีมากที่สุด

๔.๓ การยกย่องครูสอนวิชาภาษาอังกฤษของเพื่อนครูในโรงเรียน ปรากฏว่าครูร้อยละ ๕๓.๘๕ เห็นว่าเพื่อนครูให้ความสนใจเช่นเดียวกับครูสอนวิชาอื่น ร้อยละ ๔.๓๔ เห็นว่าเพื่อนครูยกย่อง และร้อยละ ๐.๘๑ เห็นว่าเพื่อนครูไม่ยกย่อง ในกลุ่มครูที่เห็นว่าเพื่อนครูให้ความสนใจเช่นเดียวกับครูสอนวิชาอื่นนั้น ครูที่สอนมาแล้ว ๑๓ - ๑๗ ปี ออกความเห็นมากกว่ากลุ่มอื่นคือร้อยละ ๕๗.๑๕ กลุ่มที่สอนมาแล้ว ๔ - ๑๒ ปี และโคเห็นวว่าเพื่อนครูยกย่องมากที่สุดคือร้อยละ ๔.๒๒ และกลุ่มที่สอนมาแล้ว ๑๔ ปีและมากกว่าเห็นว่าเพื่อนครูไม่ยกย่องมากที่สุดคือร้อยละ ๒.๔๔

๔.๔ การยกย่องครูสอนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ปรากฏว่าคือครู ส่วนมากคือร้อยละ ๘๗.๗๖ เห็นว่านักเรียนสนใจครูสอนวิชาภาษาอังกฤษเช่นเดียวกับครูสอนวิชาอื่น และครูที่เห็นว่านักเรียนยกย่องครูสอนภาษาอังกฤษมีมากกว่าครูที่เห็นว่านักเรียนไม่ยกย่องคือร้อยละ ๑๐.๕๐ และร้อยละ ๐.๘๑ ในกลุ่มครูที่ออกความเห็นเป็นกลางนั้นโคแก่ครูที่สอนมาแล้ว ๔ - ๑๒ ปีมากที่สุดคือร้อยละ ๕๓.๑๕ ส่วนครูที่ออกความเห็นว่านักเรียนยกย่องนั้น เป็นครูที่สอนมาแล้ว ๔ - ๗ ปี มากที่สุดคือร้อยละ ๑๕.๒๐ และกลุ่มครูที่สอนมาแล้ว ๑๓ - ๑๗ ปี เห็นว่านักเรียนไม่ยกย่องครูสอนวิชา ภาษาอังกฤษมากกว่ากลุ่มอื่น

๔.๕ หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ

เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับเวลาเรียน ปรากฏว่าคือครูร้อยละ ๗๑.๕๒ เห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับเวลาเรียน ครูร้อยละ ๒๔.๒๐ เห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียน และครูร้อยละ ๔.๓๔ ออกความเห็นว่าไม่ทราบเพราะไม่เคยสังเกต ครูที่สอนมาแล้ว ๔ - ๗ ปีเห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับเวลาเรียนมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๗๔.๕๐ ครูที่สอนมาแล้ว ๑๔ ปีและมากกว่าเห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียนมากที่สุดคือร้อยละ ๓๑.๗๑ และครูที่สอนมาแล้ว ๓ ปีและต่ำกว่า ออกความเห็นว่าไม่ทราบเพราะไม่เคยสังเกตมากที่สุดคือร้อยละ ๕.๔๐

เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับคะแนน ปรากฏว่า ในกลุ่มครูที่เห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับคะแนนนั้น เป็นครูที่สอนมาแล้ว ๑๓ - ๑๗ ปีมากที่สุดคือร้อยละ ๔๔.๕๗ และเป็นครูที่สอนมาแล้ว ๑๔ ปีและมากกว่าน้อยที่สุดคือ

รอยละ ๔๕.๕๓ และเป็นครูที่สอนมาแล้ว ๑๔ ปีและมากกว่านั้นที่สุดคือรอยละ ๗๕.๖๑ ส่วนครูที่เห็นว่าหลักสูตร ไม่สัมพันธ์กับคะแนนนั้น เป็นครูที่สอนมาแล้ว ๑๔ ปีและมากกว่ามากที่สุดคือรอยละ ๑๕.๕๑ และครูที่สอนมาแล้ว ๑๓ - ๑๗ ปีน้อยที่สุดคือรอยละ ๑๑.๘๓ แสดงว่าครูที่สอนมาแล้ว ๑๔ ปีและมากกว่าซึ่งเป็นครูที่สอนมานานที่สุด เห็นว่าหลักสูตร ไม่สัมพันธ์กับคะแนนมากกว่าครูกลุ่มอื่นและครูที่สอนมาแล้ว ๑๓ - ๑๗ ปีเห็นว่าหลักสูตร สัมพันธ์กับคะแนนมากกว่าครูกลุ่มอื่น

เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาในหลักสูตร ปรากฏว่ารอยละ ๓๓.๑๒ เห็นว่าเนื้อหาวิชายังไม่เหมาะสม นอกนั้นรอยละ ๕.๕๕ ไม่แสดงความคิดเห็นใดๆ ทั้งสิ้นในกลุ่มครูที่เห็นว่า เนื้อหาวิชา เหมาะสมแล้วนั้นครูที่สอนมาแล้ว ๑๓ - ๑๗ ปี ออกความเห็นสูงกว่าครูกลุ่มอื่นคือรอยละ ๕๑.๕๘ และครูที่สอนมาแล้ว ๓ ปีและต่ำกว่าออกความเห็น เนื้อหาวิชาไม่เหมาะสมมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือรอยละ ๑๔.๔๘

เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของ เนื้อหาวิชากับการจัดกิจกรรม ปรากฏว่าในกลุ่มครูที่เห็นว่า เนื้อหาวิชาในหลักสูตรมีมากเกินไปที่จะจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้เรียนได้อย่างเหมาะสมนั้นครูที่สอนมาแล้ว ๑๔ ปี และมากกว่าออกความเห็นมากที่สุดคือรอยละ ๗๖.๑๗ และในกลุ่มครูที่เห็นว่า เนื้อหาวิชาในหลักสูตรมีมากเกินไปที่จะจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้เรียนได้อย่างเหมาะสมนั้นครูที่สอนมาแล้ว ๓ ปีและต่ำกว่าออกความเห็นมากที่สุดคือรอยละ ๕๖.๐๓ แสดงว่าครูที่สอนมานานมี เห็นว่า เนื้อหาวิชาในหลักสูตรมีมากเกินไปที่จะจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้เรียนได้อย่างเหมาะสมมากกว่าครูที่สอนน้อยมี

๔.๖ หนังสือแบบเรียน ปรากฏว่ารอยละ ๗๖.๐๘ ของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ เห็นว่าหนังสือแบบเรียนเหมาะสมกับนักเรียนแต่ละระดับชั้น และรอยละ ๒๑.๒๔ เห็นว่าไม่เหมาะสม ในกลุ่มครูที่เห็นว่าหนังสือแบบเรียนเหมาะสมกับนักเรียนแต่ละระดับชั้นนั้นเป็นครูที่สอนมาแล้ว ๑๓ - ๑๗ ปีมากที่สุดคือรอยละ ๔๕.๗๑ และในกลุ่มครูที่เห็นว่าหนังสือแบบเรียนไม่เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละระดับชั้นนั้น ครูที่สอนมาแล้ว ๓ ปีและต่ำกว่าออกความเห็นมากกว่าครูกลุ่มอื่น แสดงว่าครูสอนน้อยมี เห็นว่าหนังสือแบบเรียนไม่เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละระดับชั้นมากกว่าครูที่สอนมานานมี

๔.๗ การดำเนินการสอนของครู

เกี่ยวกับการดำเนินงาน เมื่อได้รับมอบหมายจากผู้นั่งกับบัญชา

ปรากฏว่าในกลุ่มครูที่เห็นว่าควรศึกษาหลักสูตรและแบบเรียนเรื่องเตรียมการสอนทั้งระยะยาวและระยะสั้นซึ่งมีครูออกความเห็นมากที่สุดนั้น ครูที่สอนมาแล้ว ๑๔ ปี และมากกว่าออกความเห็นมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๕๐.๒๕ และครูที่สอนมาแล้ว ๑๓ - ๑๗ ปีออกความเห็นน้อยที่สุดคือร้อยละ ๔๒.๔๓

เกี่ยวกับการดำเนินการสอนในขณะที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าร้อยละ ๔๕.๔๐ ของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษเห็นว่าควรใช้ทั้งแบบเรียนและวัสดุการสอนอื่น ๆ ที่เห็นว่าเหมาะสมกับนักเรียนในชั้นที่สอน ซึ่งครูที่สอนมาแล้ว ๕ - ๑๒ ปีออกความเห็นมากที่สุดคือร้อยละ ๕๓.๑๕ เป็นที่น่าสังเกตว่าในกลุ่มครูที่เห็นว่าควรใช้แบบเรียนที่โรงเรียนกำหนดให้เท่านั้น เป็นครูที่สอนมาแล้ว ๑๔ ปีและมากกว่ามากที่สุดคือร้อยละ ๗.๓๒

เกี่ยวกับวิธีสอนวิชาภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าครูที่สอนมาแล้ว ๑๔ ปีและมากกว่าเห็นว่าควรพยายามใช้ภาษาอังกฤษ และสนับสนุนให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุดจะใช้ภาษาไทยพอเมื่อจำเป็นมากกว่าครูกลุ่มอื่นที่ออกความเห็น เช่นนี้คือร้อยละ ๓๕.๖๐ และครูที่สอนมาแล้ว ๕ - ๑๒ ปีออกความเห็นน้อยที่สุดคือร้อยละ ๕๕.๗๕

๔.๔ การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ปรากฏว่าในกลุ่มครูส่วนมากที่เห็นว่านักเรียนควรเรียนภาษาอังกฤษเพื่อใหม่ทักษะทั้ง ๔ คือ ฟัง พูด อ่านและเขียน นั้นเป็นครูที่สอนมาแล้ว ๑๔ ปีและมากกว่าออกความเห็นสูงกว่าครูกลุ่มอื่นซึ่งสอนน้อย ปีกว่าคือร้อยละ ๕๗.๕๖ เป็นที่น่าสังเกตว่าครูร้อยละ ๑.๕๕ ที่เห็นว่านักเรียนควรเรียนเพื่อมีความสามารถจากต่าง ๆ เพื่อจะได้ไม่ไร้ประโยชน์นั้นเป็นครูที่สอนมาแล้ว ๑๓ - ๑๗ ปี มากกว่าครูที่สอนมาแล้ว ๓ ปี และต่ำกว่า และครูที่สอนมาแล้ว ๓ ปีและต่ำกว่าเห็นว่านักเรียนควรเรียนเพื่อมีความสามารถในการรู้ศัพท์มาก ๆ เพื่อจะได้แปลโลกีมากกว่าครูที่สอนมาแล้ว ๕ - ๗ ปี เมื่อนำความคิดเห็นนี้มาทดสอบ โคลสแควร์ปรากฏว่าการที่ความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน เช่นนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับระยะเวลาที่สอนแสดงว่าการสอนมานานปีหรือน้อยปีไม่ได้ทำให้ความคิดเห็นของครูแตกต่างกัน

๔.๘ การใช้อุปกรณ์การสอนและกิจกรรม ปรากฏว่าร้อยละ ๗๖.๗๒ ของครูสอนภาษาอังกฤษเห็นว่าควรใช้อุปกรณ์การสอนและกิจกรรมเป็นบางครั้ง ในกลุ่มครูที่มีความเห็นเช่นนี้ ครูที่สอนมาแล้ว ๔ - ๑๒ ปี ออกความเห็นว่ามากที่สุดคือร้อยละ ๘๖.๑๘ และร้อยละ ๒๒.๑๖ ของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษเห็นว่าควรใช้อุปกรณ์การสอนเกือบทุกครั้งครูที่สอนมาแล้ว ๓ ปีและต่ำกว่าออกความเห็นมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๓๑.๔๔ เมื่อทดสอบไคสแควร์ปรากฏว่าความแตกต่างระหว่างความถี่เห็นของครูที่สอนมานานปีและน้อยปีไม่ไคซึนอยู่กับระยะเวลาที่สอน

๔.๑๐ การวัดผล

เกี่ยวกับการทดสอบนักเรียน ปรากฏว่าครูร้อยละ ๕๓.๓๔ เห็นว่าควรทดสอบอย่างสม่ำเสมอ และครูร้อยละ ๓๔.๕๔ เห็นว่าควรทดสอบเมื่อจบบทเรียนหนึ่งในกลุ่มครูที่เห็นว่าควรทดสอบอย่างสม่ำเสมอเป็นครูที่สอนมาแล้ว ๑๓ - ๑๗ ปีออกความเห็นมากที่สุดคือร้อยละ ๖๕.๗๒ และครูที่สอนมาแล้ว ๔ - ๗ ปี เห็นว่าควรทดสอบเมื่อจบบทเรียนหนึ่งมากที่สุด เมื่อทดสอบไคสแควร์ปรากฏว่าความแตกต่างระหว่างความถี่เห็นของครูเกี่ยวกับการทดสอบนักเรียนไม่ไคซึนอยู่กับระยะเวลาที่สอน แสดงว่าการที่ครูสอนมานานปีหรือน้อยปีนั้นไม่ไคซึนกับความถี่เห็นของครูแตกต่างกัน

เกี่ยวกับชุดการสอน ปรากฏว่าครูร้อยละ ๖๔.๖๓ เห็นว่าควรใช้ชุดสอนที่ครูแต่งเองและขอทดสอบปีก่อน ๆ และครูร้อยละ ๒๕.๐๗ เห็นว่าควรใช้ชุดสอนที่ครูแต่งเอง ครูที่สอนมาแล้ว ๑๕ ปี และมากกว่าเห็นว่าการใช้ชุดสอนที่ครูแต่งเองและขอทดสอบปีก่อน ๆ มากที่สุดคือร้อยละ ๗๔.๐๘ และครูที่สอนมาแล้ว ๔ - ๗ ปี เห็นว่าการใช้ชุดสอนที่ครูแต่งเองมากที่สุดคือร้อยละ ๒๔.๘๐

เกี่ยวกับผลของการทดสอบ ปรากฏว่าครูร้อยละ ๔๔.๖๓ เห็นว่าควรทดสอบเพื่อนำมาปรับปรุงการเรียนการสอน และครูที่สอนมาแล้ว ๔ - ๑๒ ปี ออกความเห็นมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๕๕.๘๖ ครูที่สอนมาแล้ว ๓ ปี และต่ำกว่าออกความเห็นน้อยกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๓๕.๗๑

๔.๑๑ การหาความรู้ทางวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม ปรากฏว่าครูส่วนมากคือร้อยละ ๔๕.๔๑ เห็นว่าการหาความรู้เพิ่มเติมทั้งทางคาน เนื้อหาวิชาและวิธีสอน

และครูที่สอนมาแล้ว ๑๔ ปี และมากกว่าออกความเห็นมากที่สุดคือร้อยละ ๔๕.๑๒
ครูที่สอนมาแล้ว ๑๓ - ๑๗ ปีออกความเห็นน้อยที่สุดคือร้อยละ ๔๕.๗๑

๔.๑๒ การเลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าครูร้อยละ ๕๐.๕๗
ยินดีที่จะเลือกสอนต่อไปตามมีโอกาส ครูร้อยละ ๐.๔๓ ไม่นิยมนัดจะเลือกสอนต่อไปและ
ครูร้อยละ ๔.๑๖ ยังไม่แน่ใจ ครูที่สอนมาแล้ว ๑๔ ปี และมากกว่าซึ่งสอนมานานกว่า
ครูกลุ่มอื่นยินดีเลือกสอนมากที่สุดคือร้อยละ ๔๗.๕๖ ครูสอนมาแล้ว ๓ ปี และต่ำกว่า
ไม่นิยมนัดจะเลือกสอนภาษาอังกฤษอีกต่อไปมากที่สุดคือร้อยละ ๒๖.๕๐ และครูที่สอนมา
๓ ปี และต่ำกว่าอีก เช่นกันที่ยังไม่แน่ใจมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๑๓.๐๔
แสดงว่าครูยิ่งสอนมานานปียินดีและแน่ใจว่าจะเลือกสอน เข้มแข็งมากกว่าครูที่สอนน้อยปี

๕. ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นเรียนต่างกันมีความคิดเห็นต่อการ
สอนแตกต่างกันดังนี้

๕.๑ ความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าครูส่วนมากร้อยละ
๔๔.๓๒ เห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจและน่าศึกษา ครูที่สอนทั้งชั้นม.ศกน
และปลายออกความเห็นมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๔๔.๕๓ และครูร้อยละ ๔๐.๕๓
เห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่หนัก เว้นจำเป็นต้องเรียนและควรเรียนเพื่อนำไปใช้
ประโยชน์ ครูที่สอนชั้นม.ศปลายออกความเห็นมากที่สุดคือร้อยละ ๕๑.๓๒

๕.๒ การสนับสนุนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของผู้บังคับบัญชา ปรากฏ
ว่าในกลุ่มครูที่เห็นว่าผู้บังคับบัญชาสนับสนุนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เท่ากับวิชาอื่นนั้น
เป็นครูที่สอนชั้นม.ศกนมากที่สุดคือร้อยละ ๕๓.๓๑ ในกลุ่มครูที่เห็นว่าผู้บังคับบัญชา
สนับสนุนการสอนวิชาภาษาอังกฤษมากกว่าวิชาอื่นนั้น เป็นครูที่สอนชั้นม.ศปลายมากที่สุด
คือร้อยละ ๕.๔๐ และในกลุ่มครูที่เห็นว่าผู้บังคับบัญชาสนับสนุนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
น้อยกว่าวิชาอื่นนั้น เป็นครูที่สอนชั้นม.ศกนและปลายมากที่สุด แสดงว่าครูที่สอนชั้นม.ศกน
เห็นว่าผู้บังคับบัญชาสนับสนุนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เท่ากับวิชาอื่นมากที่สุด ครูที่สอน
ชั้นม.ศปลายเห็นว่าผู้บังคับบัญชาสนับสนุนการสอนวิชาภาษาอังกฤษมากกว่าวิชาอื่นมาก
ที่สุด และครูที่สอนทั้งชั้นม.ศกนและปลายเห็นว่าผู้บังคับบัญชาสนับสนุนการสอนวิชา
ภาษาอังกฤษมากที่สุด

๕.๓ การยกย่องครูสอนวิชาภาษาอังกฤษของเพื่อนครูในโรงเรียน

ปรากฏว่าครูที่สอนชั้นมั. ศกน. เห็นว่า เพื่อนครูในโรงเรียนให้ความสนใจ เช่นเดียวกับ
ครูสอนวิชาอื่นมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๕๕.๗๒ ครูที่สอนทั้งชั้นมั. ศกน. และปลาย
เห็นว่า เพื่อนครูวัยของมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๑๑.๔๓ และครูที่สอนชั้นมั. ศ
ปลายเห็นว่า เพื่อนครู ไม่ยกย่องมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๒.๗๐

๕.๔ การยกย่องครูสอนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ปรากฏว่าครู
ที่สอนชั้นมั. ศกน. เห็นว่านักเรียนให้ความสนใจครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ เช่นเดียวกับครู
สอนวิชาอื่นมากที่สุดคือร้อยละ ๕๑.๐๒ ครูที่สอนชั้นมั. ศกน. และปลาย เห็นว่านักเรียน
ยกย่องและ ไม่ยกย่องมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๒๔.๕๔ และร้อยละ ๒.๔๕

๕.๕ หลักสูตร วิชาภาษาอังกฤษ

เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับ เวลาเรียน ปรากฏ
ว่าครูร้อยละ ๗๑.๕๒ เห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับ เวลาเรียน และครูร้อยละ ๒๔.๒๐
เห็นว่า ไม่สัมพันธ์ ครูที่สอนชั้นมั. ศกน. เห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับ เวลาเรียนมากกว่าครู
กลุ่มอื่นคือร้อยละ ๗๗.๓๔ และครูที่สอนมั. ศกน. และปลาย เห็นว่าหลักสูตร ไม่สัมพันธ์
กับ เวลาเรียนมากที่สุดคือร้อยละ ๕๔.๕๗

เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับคะแนน ปรากฏว่าครู
ที่เห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับคะแนนมีมากกว่าครูที่เห็นว่า ไม่สัมพันธ์ ในกลุ่มครูที่เห็นว่า
หลักสูตรสัมพันธ์กับคะแนนนั้น เป็นครูที่สอนชั้นมั. ศกน. มากที่สุดคือร้อยละ ๔๔.๒๒ และใน
กลุ่มครูที่เห็นว่าหลักสูตร ไม่สัมพันธ์กับคะแนนนั้น เป็นครูที่สอนชั้นมั. ศกน. และปลายมากที่สุด
คือร้อยละ ๗๑.๕๔

เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาในหลักสูตร ปรากฏว่าครู เห็นว่า เนื้อ
หาวิชาในหลักสูตร เหมาะสมแล้วมากกว่าที่เห็นไม่เหมาะสม ในกลุ่มครูที่เห็นว่า เนื้อหา
วิชาเหมาะสมนั้น เป็นครูที่สอนชั้นมั. ศกน. และปลายมากที่สุดคือร้อยละ ๔๒.๔๒ และกลุ่ม
ครูที่เห็นว่า เนื้อหาวิชาไม่ เหมาะสม เป็นครูที่สอนชั้นมั. ศปลายมากที่สุดคือร้อยละ ๗๖.๒๒

เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเนื้อหาวิชากับการจัดกิจกรรม ปรากฏว่าครูร้อยละ ๕๔.๐๒ เห็นว่าเนื้อหาวิชา
มีมากเกินกว่าที่จะจัดกิจกรรมให้นักเรียน
ได้อย่างเหมาะสม ซึ่งครูที่สอนชั้นมั. ศปลายออกความเห็นมากที่สุด และครูร้อยละ ๓๓.๒๔

เห็นว่า เนื้อหาวิชาในหลักสูตรมีมากพอที่จะจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้เป็นอย่างดี
ซึ่งครูที่สอนชั้นมั. ศตนออกความเห็นมากที่สุด

๕.๖ หนังสือแบบเรียน ปรากฏว่าครูร้อยละ ๗๖.๐๘ เห็นว่าหนังสือ
แบบเรียนเหมาะสมกับนักเรียนแต่ละระดับชั้นแล้ว และครูร้อยละ ๒๑.๒๕ เห็นว่ายังไม่
เหมาะสมครูที่สอนชั้นมั. ศตน เห็นว่าหนังสือแบบเรียนเหมาะสมกับนักเรียนแต่ละ
ระดับชั้นมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๗๗.๗๕ และครูที่สอนชั้นมั. ศตนและปลายเห็น
ว่าหนังสือแบบเรียนไม่เหมาะสมกับนักเรียนมากที่สุดคือร้อยละ ๘๔.๒๘

๕.๗ การดำเนินการสอนของครู

เกี่ยวกับการดำเนินงานเมื่อได้รับมอบหมายจากผู้นบังคับบัญชา
ปรากฏว่าครูส่วนมากคือร้อยละ ๘๗.๑๔ เห็นว่า เมื่อผู้นบังคับบัญชามอบหมายให้สอนวิชา
ภาษาอังกฤษแล้วครูควรศึกษาหลักสูตรและแบบเรียนเพื่อเตรียมการสอนทั้งระยะยาว
และระยะสั้นในกลุ่มครูที่ออกความเห็นเช่นนี้เป็นครูที่สอนชั้นมั. ศปลายมากที่สุดคือร้อยละ
๘๘.๒๐ และครูที่สอนชั้นมั. ศตน เห็นว่าควรดำเนินการสอนไปตามแบบเรียนที่โรงเรียน
กำหนดมากที่สุดคือร้อยละ ๑๑.๑๑

เกี่ยวกับการดำเนินการสอนในขณะที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ
ปรากฏว่าครูส่วนมากคือร้อยละ ๘๘.๘๐ เห็นว่าควรใช้ทั้งแบบเรียนและวัสดุการสอน
อื่น ๆ ที่เห็นว่าเหมาะสมกับนักเรียนในชั้นที่สอน ครูที่สอนชั้นมั. ศปลายออกความเห็น
มากที่สุดคือร้อยละ ๘๑.๘๐ และครูที่สอนชั้นมั. ศตน เห็นว่าควรยึดแบบเรียนที่โรงเรียน
กำหนดให้เท่านั้นมากที่สุดคือร้อยละ ๕.๑๓

เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าครูส่วนมากเห็นว่า
ควรใช้ภาษาอังกฤษและสนับสนุนให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุด จะใช้ภาษาไทย
คือเมื่อจำเป็นและในกลุ่มครูที่เห็นเช่นนี้เป็นครูที่สอนชั้นมั. ศตนและปลายมากที่สุด
คือร้อยละ ๗๑.๘๒ ครูที่สอนชั้นมั. ศตน เห็นว่าถ้าพยายามใช้ภาษาอังกฤษและให้
นักเรียนได้ใช้พูดทำให้เสียเวลาและไม่โดยผลมากที่สุดคือร้อยละ ๒๔.๓๓ และครูที่สอน
ชั้นมั. ศปลายอีกเช่นกันที่เห็นว่าการพยายามใช้ภาษาไทยช่วยมาก ๆ จะทำให้นักเรียนเรียน
ได้คือร้อยละ ๑๒.๑๖

๕.๘ การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ปรากฏว่าครูส่วนมากเห็นว่านักเรียนควรเรียนเนื้อหาให้เกิดทักษะทั้ง ๔ คือ ทั้ง ทักษะ อานและเขียน ในกลุ่มครูที่มีความเห็นเช่นนี้เป็นครูที่สอนชั้นม.ศ.ปลายมากที่สุดคือร้อยละ ๔๔.๐๒ เมื่อทดสอบไคสแควร์แล้วปรากฏว่าความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นนี้ไม่ได้อยู่กับชั้นที่สอน แสดงว่าไม่ว่าครูสอบจะสอนชั้นใดก็ย่อมมีความคิดเห็นแตกต่างกัน เช่นนี้

๕.๙ การไข่อุปกรณ์การสอนและกิจกรรม ปรากฏว่าครูร้อยละ ๙๒.๐๒ เห็นว่าครูไข่อุปกรณ์การสอนและกิจกรรมบางครั้ง และครูร้อยละ ๒๒.๐๖ เห็นว่าครูไข่อุปกรณ์การสอนและกิจกรรมเกือบทุกครั้ง ในกลุ่มครูที่เห็นว่าครูไข่อุปกรณ์การสอนและกิจกรรมเป็นบางครั้งนั้นครูที่สอนชั้นม.ศ.ต้นและปลายออกความเห็นมากที่สุดคือร้อยละ ๔๒.๘๙ และครูที่สอนชั้นม.ศ.ต้น เห็นว่าครูไข่อุปกรณ์การสอนและกิจกรรมเกือบทุกครั้ง ที่สอนมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๒๖.๐๙ เมื่อทดสอบไคสแควร์ปรากฏว่าความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูในเรื่องของการไข่อุปกรณ์การสอนและกิจกรรมนั้นขึ้นอยู่กับชั้นที่สอน แสดงว่าระดับชั้นเรียนทำให้การไข่อุปกรณ์การสอนและกิจกรรมแตกต่างกัน

๕.๑๐ การวัดผล

เกี่ยวกับการทดสอบนักเรียน ปรากฏว่าครูร้อยละ ๕๓.๓๔ เห็นว่าควรทดสอบอย่างสม่ำเสมอ และครูร้อยละ ๓๔.๔๔ เห็นว่าควรทดสอบเมื่อจบบทเรียนหนึ่ง ในกลุ่มครูที่เห็นว่าควรทดสอบอย่างสม่ำเสมอ นั้นครูที่สอนชั้นม.ศ.ต้นและปลายออกความเห็นมากที่สุดคือร้อยละ ๖๐ และครูที่สอนชั้นม.ศ.ต้น เห็นว่าควรทดสอบเมื่อจบบทเรียนหนึ่งมากที่สุดคือร้อยละ ๓๔.๔๖ เป็นต้น่าสังเกตว่าครูสอนชั้นม.ศ.ต้นร้อยละ ๑.๙๑ เห็นว่าไม่จำเป็นของทดสอบนักเรียน เมื่อทดสอบไคสแควร์ปรากฏว่าการที่ความคิดเห็นของครูต่างกันเช่นนี้ไม่ขึ้นอยู่กับชั้นที่สอน แสดงว่าระดับชั้นเรียนไม่ได้ทำให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการทดสอบนักเรียนของครูแตกต่างกัน

เกี่ยวกับข้อทดสอบ ปรากฏว่าครูที่สอนชั้นม.ศ.ปลายเห็นว่าการไข่อุปกรณ์การสอนที่ครูแต่งเองและข้อทดสอบที่คนอื่น ๆ มากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๙๓.๐๓ และครูที่สอนชั้นม.ศ.ต้น เห็นว่าควรใช้ข้อทดสอบที่ครูแต่งเองมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๒๔.๖๐

เกี่ยวกับผลของการทดสอบ ปรากฏว่าครูที่สอนชั้นม.ศ.ต้น

เห็นว่าควรมำผลของการทดสอบมาปรับปรุงการ เรียนการสอนมากที่สุดคือร้อยละ ๕๐.๑๗ และครูที่สอนม.ศคนอีก เช่นกันที่เห็นว่าควรทดสอบเพื่อ เก็บคะแนนความนโบบานของโรงเรียน คือร้อยละ ๖.๕๒ ส่วนครูที่สอนชั้นม.ศคนและปลายเห็นว่าควรมำผลของการทดสอบมาปรับปรุงการ เรียนการสอนและ เก็บคะแนนมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๑๑.๕๓

๕.๑๑ การหาความรู้ทางวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม ปรากฏว่าครูร้อยละ ๕๕.๔๑ เห็นว่าควรหาความรู้ เพิ่มเติมทั้งทางความรู้ เนื้อหาวิชาและ วิธีสอนซึ่ง เป็นความเห็น ของครูส่วนมาก และในกลุ่มครูที่เห็นความเห็น เช่นนี้ครูที่สอนชั้นม.ศคนและปลายออกความเห็น มากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๕๔.๒๕ ส่วนในกลุ่มครูที่เห็นว่าควรหาความรู้ เพิ่มเติม เฉพาะความรู้ทางด้านทฤษฎีนั้น ครูที่สอนชั้นม.ศปลายออกความเห็นมากที่สุด คือร้อยละ ๑๐.๔๑ เห็นว่าควรหาความรู้ทางด้านเนื้อหาวิชาและร้อยละ ๖.๓๕ เห็นว่าควรหาความรู้ทางด้านวิธีสอน

๕.๑๒ การเลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าครูร้อยละ ๕๐.๕๗ ยินดีที่จะเลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษต่อไปตามโอกาส ซึ่งครูที่สอนชั้นม.ศคนและปลายยินดี เลือกสอนเช่นเดิมสูงกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๕๔.๒๔ ครูที่สอนชั้นม.ศปลายไม่ยินดีที่จะ เลือกสอนเช่นเดิมมากที่สุดคือร้อยละ ๑.๓๕ และครูที่สอนชั้นม.ศคนยังไม่แน่ใจว่าจะ เลือกสอนเช่นเดิมหรือไม่มากที่สุดคือร้อยละ ๔.๕๔

๖. ครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษควย เหตุผลต่างกันมีความคิด เห็นต่อการสอน แตกต่างกันดังนี้

๖.๑ ความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าครูส่วนมากร้อยละ ๕๔.๓๒ เห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจและน่าศึกษานั่น เป็นครูที่สอน เพราะของ การปรับปรุงตัวเองมากกว่าครูที่สอนควย เหตุอื่นคือร้อยละ ๕๖.๔๕ และครูร้อยละ ๕๐.๕๓ ที่เห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่นักเรียนจำเป็นต้อง เรียนและควร เรียนเพื่อนำไปใช้ ประโยชน์ใต้นั้นเป็นครูที่สอน เพราะไม่ถนัดสอนวิชาอื่นมากที่สุดคือร้อยละ ๖๖.๖๖

๖.๒ การสนับสนุนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของผู้นบังคับบัญชาปรากฏ ว่าครูที่ไม่ถนัดสอนวิชาอื่นเห็นว่าผู้นบังคับบัญชาให้การ สนับสนุนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เท่ากับวิชาอื่นมากกว่าครูในกลุ่มอื่นที่ออกความเห็น เช่นนี้คือร้อยละ ๕๓.๓๓ ในกลุ่มครู ที่เห็นว่าผู้นบังคับบัญชาสนับสนุนมากกว่าวิชาอื่นนั้นครูที่สอนเพื่อใ้ทราบทั่ว โมงออกความเห็นมากที่สุดคือร้อยละ ๒๕ และในกลุ่มครูที่เห็นว่าผู้นบังคับบัญชาสนับสนุนการสอนวิชา

ภาษาอังกฤษน้อยกว่าวิชาอื่นนั้นครูสอนเพราะผู้บังคับบัญชามอบหมายออกความเห็นมากที่สุดคือร้อยละ ๖.๗๔

๖.๓ การบอกของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษของเพื่อนครูในโรงเรียน ปรากฏว่าครูที่สอนเพราะผู้บังคับบัญชามอบหมายเห็นว่าเพื่อนครูให้ความสนใจการสอนวิชาภาษาอังกฤษเรื่องนี้เกี่ยวกับครูสอนวิชาอื่นมากกว่าครูกลุ่มอื่นที่มีความเห็น เช่นนี้คือ ร้อยละ ๕๔.๓๐ ครูที่สอนเพื่อให้ครบชั่วโมงสอนเห็นว่าเพื่อนครูบอกของมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๒๕ และครูที่สอนเพราะไม่ถนัดสอนวิชาอื่นเห็นว่าเพื่อนครูไม่บอกของมากที่สุดคือร้อยละ ๖.๖๗

๖.๔ การบอกของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ปรากฏว่าครูที่สอนเพราะไม่ถนัดสอนวิชาอื่นเห็นว่านักเรียนให้ความสนใจการสอนวิชาภาษาอังกฤษเท่ากับครูสอนวิชาอื่นมากที่สุดในกลุ่มครูที่ออกความเห็น เช่นนี้คือร้อยละ ๑๐๐ ครูที่สอนเพื่อให้ครบชั่วโมงสอนเห็นว่านักเรียนบอกเองมากที่สุดคือร้อยละ ๒๕ และครูที่สอนเพราะผู้บังคับบัญชามอบหมาย เห็นว่านักเรียนไม่บอกของมากที่สุดคือร้อยละ ๑.๗๐

๖.๕ หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ

เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับเวลาเรียน ปรากฏว่าครูที่สอนเพื่อให้ชั่วโมงสอนครบเห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับเวลาเรียนมากกว่าครูกลุ่มอื่นที่มีความเห็น เช่นนี้คือร้อยละ ๑๐๐ และครูที่ไม่ถนัดสอนวิชาอื่นเห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียนมากที่สุดคือร้อยละ ๔๖.๖๗

เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับคะแนน ปรากฏว่าครูที่สมัครสอนด้วยใจรักเห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับคะแนนมากกว่าครูกลุ่มอื่นที่มีความเห็น เช่นนี้คือร้อยละ ๔๘.๐๘ และครูที่ไม่ถนัดสอนวิชาอื่นเห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับคะแนนมากที่สุดคือร้อยละ ๕๐

เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาในหลักสูตร ปรากฏว่าครูที่สอนเพื่อให้ชั่วโมงสอนครบเห็นว่าเนื้อหาวิชาในหลักสูตร เหมาะสมแล้วมากที่สุดในกลุ่มครูที่มีความเห็น เช่นนี้คือร้อยละ ๑๐๐ และครูที่สอนเรื่องของการปรับปรุงตัวเอง เห็นว่าเนื้อหาวิชาในหลักสูตรยังไม่เหมาะสมมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๑๔.๕๖

เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเนื้อหาวิชาในหลักสูตรกับการ

จัดกิจกรรม ปรากฏว่าครูที่ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น เห็นว่า เนื้อหาวิชามีมาก เกินกว่าที่จะจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้อย่างเหมาะสมมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๔๐ และครูที่สอนภาษาอังกฤษมีผู้มาขอหมาย เห็นว่า เนื้อหาวิชาไม่มาก เกินกว่าที่จะจัดกิจกรรมให้เหมาะสมใดมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๓๗.๒๕ เป็นที่น่าสังเกตว่าครูที่สอนเพื่อให้ชั่วโมงสอนครบไม่ทราบเพราะไม่เคยจัดกิจกรรมมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๒๕

๖.๖ หนังสือแบบเรียน ปรากฏว่าครูที่สอนเพื่อให้ชั่วโมงสอนครบ เห็นว่าหนังสือแบบเรียนเหมาะสมกับนักเรียนแต่ละระดับชั้นมากที่สุดในกลุ่มครูที่มีความเห็นเช่นนี้คือร้อยละ ๑๑๐ และครูที่สอนเพราะต้องการปรับปรุงตัวเอง เห็นว่าหนังสือแบบเรียนไม่เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละระดับชั้นมากกว่า ครูกลุ่มอื่นที่มีความเห็นเช่นนี้คือร้อยละ ๒๕.๒๓

๖.๗ การค่าเป็นกวดสอนของครู

เกี่ยวกับการค่าเป็นงานเมื่อได้รับมอบหมายจากผู้อำนวยการ ปรากฏว่าครูที่สมัครสอนควบใจรัก เห็นว่าควรศึกษาหลักสูตรและแบบเรียนเพื่อเตรียมการสอนทั้งระยะยาวและระยะสั้นมากกว่าครูกลุ่มอื่นที่มีความเห็นเช่นนี้คือร้อยละ ๔๔.๖๖ ในกลุ่มครูที่เห็นว่าควรค่า เป็นการสอนไปตามแบบเรียนที่โรงเรียนกำหนดนั้น เป็นครูที่สอนเพื่อให้ชั่วโมงสอนครบออกความเห็นมากที่สุดคือร้อยละ ๒๕

เกี่ยวกับการค่า เป็นการสอนในขณะทีสอนวิชาภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าในกลุ่มครูที่เห็นว่าควรใช้ทั้งแบบเรียนและวัสดุการสอนอื่น ๆ ที่เหมาะสมกับนักเรียนในชั้นที่สอนนั้น ครูที่สอนเพื่อให้ชั่วโมงสอนครบออกความเห็นมากที่สุดคือร้อยละ ๑๐๐ และในกลุ่มครูที่เห็นว่าควรใช้แบบเรียนที่โรงเรียนกำหนดให้เท่านั้น เป็นครูที่ไม่ถนัดสอนวิชาอื่นออกความเห็นมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๑๓.๓๓

เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าครูที่สอนเพื่อให้ชั่วโมงสอนครบเห็นว่าควรใช้ภาษาอังกฤษและพยายามให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด จะใช้ภาษาไทยคือเมื่อจำเป็นมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๘๕ และครูที่สอนเพราะไม่ถนัดสอนวิชาอื่นเห็นว่าพยายามใช้ภาษาอังกฤษและให้นักเรียนใช้โดยย่ำแย่เสียเวลาและไม่ค่อยมากที่สุดคือร้อยละ ๒๖.๖๗

๖.๘ การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ปรากฏว่าครูร้อยละ ๘๕.๓๔

ที่เห็นว่านักเรียนควร เรียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้มีทักษะทั้ง ๔ คือ ฟัง พูด อ่านและเขียน นั้นเป็นครูที่สอน เพราะไม่ถนัดสอนวิชาอื่นมากที่สุดคือร้อยละ ๑๐๐ และเป็นครูที่สอนเพื่อ ให้ชั่วโมงสอนครบชั่วโมงสอนน้อยที่สุดคือร้อยละ ๗๕ นอกนั้นครูที่สอนเพื่อให้ชั่วโมงสอน ครบเห็นว่านักเรียนควร เรียน เพื่อเพิ่มความสามารถสนทนากับชาวต่างประเทศมากที่สุด คือร้อยละ ๒๕ ครูที่สมัครสอนด้วยใจรักเท่านั้นที่เห็นว่าควร เรียน เพื่อเพิ่มความสามารถ สนทนากับชาวต่างประเทศมากที่สุดคือร้อยละ ๒๕ ครูที่สมัครสอนด้วยใจรัก เท่านั้นที่ เห็นว่าควร เรียน เพื่อเพิ่มความสามารถจากภูตต่าง ๆ เพื่อจะได้ไม่ใช้ไวยากรณ์คือ ร้อยละ ๐.๔๔ และครูที่สอนเพราะต้องการปรับปรุงตัวเอง เห็นว่าควร เรียน เพื่อเพิ่ม ความสามารถที่พหุมาก ๆ เพื่อจะได้แปลได้มากที่สุดคือร้อยละ ๓.๗๐ เมื่อทดสอบ ไคสแควร์ปรากฏว่าการที่ความคิดเห็นของครูแตกต่างกัน เช่นชนชั้นอยู่กับ เหตุผลที่สอน แสดงว่าเหตุผลที่สอนทำให้ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษแต่ละคนมีความคิดเห็น เกี่ยวกับการ เรียน ของนักเรียนแตกต่างกัน

๖.๙ การใช้ข้อปฏิบัติการสอนและกิจกรรม ปรากฏว่าครูสอนเพื่อให้ ชั่วโมงสอนครบ เห็นว่าควรใช้ข้อปฏิบัติการสอนและกิจกรรม เป็นแนวทางในการสอนวิชา ภาษาอังกฤษมากกว่าครูกลุ่มอื่นที่เห็น เช่นเห็นคือร้อยละ ๑๐๐ ครูที่สอนเพราะ ผู้บังคับบัญชาหมาย เห็นว่าควรใช้ข้อปฏิบัติการสอนและกิจกรรม เกือบทุกครั้งมากกว่า ครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๒๕.๘๒ และครูที่สอน เพราะผู้บังคับบัญชามีหมายอีก เช่นกันที่เห็น ว่าควรใช้ข้อปฏิบัติการสอนและกิจกรรมทุกครั้งที่สอนมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๖.๗๔ ส่วนครูที่สอน เพราะต้องการปรับปรุงตัวเอง เห็นว่าควรใช้ข้อปฏิบัติการสอนและกิจกรรม น้อยครั้งมากที่สุดคือร้อยละ ๗.๘๑ เมื่อทดสอบไคสแควร์ปรากฏว่าความแตกต่างระหว่าง ความคิดเห็นของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการใช้ข้อปฏิบัติการสอนและกิจกรรมนั้น ไม่ขึ้นอยู่กับเหตุผล แสดงว่าเหตุผลไม่ได้ทำให้ความคิดเห็นของครูแตกต่างกัน

๖.๑๐ การวิจัยล

เกี่ยวกับการทดสอบนักเรียน ปรากฏว่าครูที่ไม่ถนัดสอน วิชาอื่น เห็นว่าควรทดสอบบางสม่ำเสมอมากกว่าครูกลุ่มอื่นที่ออกความเห็น เช่นคือ ร้อยละ ๒๐ ครูที่สอน เพื่อให้ชั่วโมงสอนครบ เห็นว่าควรทดสอบ เมื่อจบบทเรียนหนึ่งและ ควรทดสอบอย่างน้อยเดือนละครั้งมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๕๐ และร้อยละ ๒๕

นอกจากนี้ครูที่สอน เพราะต้องการปรับปรุงตัว เอง เห็นว่าควรทดสอบ เมื่อถึง เวลาสอบประจำภาคมากว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๓.๗๐ เมื่อทดสอบใคสแควร์ปรากฏว่าความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครู เกี่ยวกับการทดสอบนักเรียนนี้ไม่ขึ้นอยู่กับเพศที่สอน แสดงว่าเพศผู้สอนไม่ก่อให้เกิดความคิดเห็น เรื่องการทดสอบนักเรียนของครูแตกต่างกัน

เกี่ยวกับขอทดสอบ ปรากฏว่าครูที่สอน เพื่อให้ชั่วโมงสอนครบเห็นว่าควรใช้ขอทดสอบที่ครูแต่งเองและขอทดสอบปึกอื่น ๆ มากกว่าครูกลุ่มอื่นที่มีความเห็นเช่นนี้คือร้อยละ ๑๐๐ และครูที่สอน เพราะต้องการปรับปรุงตัว เอง เห็นว่าควรใช้ขอทดสอบที่ครูแต่งเองมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๕๔.๖๓

เกี่ยวกับผลของการทดสอบ ปรากฏว่าครูที่สมัครสอนด้วยใจรัก เห็นว่าควรนำผลของการทดสอบมาปรับปรุงการ เรียนการสอนมากกว่าครูกลุ่มอื่นที่ออกความเห็นเช่นนี้คือร้อยละ ๕๐.๗๖ ครูที่สอน เพื่อให้ชั่วโมงสอนครบ เห็นว่าควรทดสอบเพื่อเก็บคะแนนตามนโยบายของโรงเรียนมากที่สุดคือร้อยละ ๒๕

๖.๑๑ การหาความรู้ทางวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม ปรากฏว่าครูที่สอน เพื่อให้ชั่วโมงสอนครบ เห็นว่าควรหาความรู้ เพิ่มเติมทั้งคน เนื้อหาวิชาและวิธีสอนมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๑๐๐ ครูที่สอน เพราะต้องการปรับปรุงตัว เอง เห็นว่าควรหาความรู้ด้าน เนื้อหาวิชามากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๗.๔๐ และครูที่สมัครสอนด้วยใจรัก เห็นว่าควรหาความรู้ เพิ่มเติมด้านวิธีสอนมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๖.๑๐

๖.๑๒ การเลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าครูที่สมัครสอนด้วยใจรัก ยินดีจะ เลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษต่อไปถ้ามีโอกาสมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๕๕.๐๘ ครูที่สอน เพราะยังบังคับมีวิชาอธิบายให้สอนเพราะขาดครูสอนวิชาภาษาอังกฤษเท่านั้นที่ไม่ยินดีจะ เลือกสอนต่อไปคือร้อยละ ๕.๐๘ และครูที่สอน เพื่อให้ชั่วโมงสอนครบยังไม่แน่ใจมากกว่าครูกลุ่มอื่นคือร้อยละ ๓๕ แสดงว่าครูที่สมัครสอนด้วยใจรักยินดีจะ เลือกสอนต่อไป ครูที่สอน เพราะยังบังคับมีวิชาอธิบายให้สอน เนื่องจากขาดครูไม่ยินดีจะ เลือกสอนต่อไป และครูที่สอน เพื่อให้ชั่วโมงสอนครบยังไม่แน่ใจมากที่สุด

๗. ความคิดเห็นและขอเสนอแนะของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ

๗.๑ เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรไม่เหมาะสม ปรากฏว่าครูร้อยละ ๑๓.๑๒ ที่เห็นว่าเนื้อหาวิชาในหลักสูตรยังไม่เหมาะสมนั้น เพราะเหตุ

หลายประการ เช่น เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตจริง
ได้ เนื้อหาวิชามีน้อยเกินไปและยังไม่รัดกุม และเนื้อหาวิชามีมากเกินไปยากที่จะ
สอนให้ทัน เวลาได้ เป็นต้น

๗.๒ เกี่ยวกับวิชาความรู้เพิ่มเติมของครู ปรากฏว่าครูร้อยละ ๕๕.๑๓
ที่เห็นว่าครูสอนภาษาอังกฤษควรหาความรู้เพิ่มเติมไม่ว่าจะเป็นด้านเนื้อหาวิชาหรือด้าน
วิธีสอนหรือทั้งสองด้านก็ตามนั้น ครูแต่ละคนมีวิชาความรู้เพิ่มเติมต่างกันแต่ส่วนมาก
หาความรู้โดยศึกษาคนควาควยการอ่านหนังสือตำราเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาและวิธีสอนที่
ทันสมัย รวมทั้งอ่านนิตยสารสารคดี และนวนิยาย หาความรู้โดยฟังวิทยุ ปรุฎกถาและ
การบรรยายทาง ๑ ตลอดจนดูการบนคและโทรทัศน์ หาความรู้โดยศึกษาต่อตามสถาบัน
ต่าง ๆ เช่น วิทยาลัยบัณฑิตการศึกษา, A.U.A., British Council และเรียนพิเศษ
กับชาวต่างประเทศเป็นต้น

๗.๓ เกี่ยวกับข้อเสนอแนะ ปรากฏว่าครูร้อยละ ๗๓ ที่เสนอแนะเกี่ยว
กับการสอนวิชาภาษาอังกฤษนั้น ครูส่วนมากเสนอว่าควรใช้วิธีสอนแบบ The Aural
Oral Approach นี้จะได่ฝึกทักษะทั้ง ๔ คือ ฟัง พูด อ่านและเขียน ทางโรงเรียน
ควรจัดหาวัสดุการสอนได้มากที่สุดควรให้ครูทุกคนนำไม่ใช้ประโยชน์ในการสอนได้ทุก
โอกาสตลอดจนสนับสนุนวิธีการและรับฟังข้อเสนอแนะของครูบ้าย และเสนอว่าควร
มีชาวต่างประเทศสอนที่โรงเรียนเพื่อทั้งครูและนักเรียนจะได้มีโอกาสเรียนจาก
เจ้าของภาษาจริง ๆ เป็นต้น

อภิปรายผลของการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้อาจมีตัวประกอบอีกบางประการที่ทำให้ผลของการวิจัย
บกพร่องคือ ความเชื่อถือได้ของค่าตอบซึ่งขึ้นอยู่กับความเข้าใจและความตั้งใจตอบ
ของครู ปริมาณของข้อมูล และเนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยครั้งแรก แต่
อย่างไรก็ดีข้อมูลที่ได้นับว่าเป็นที่น่าเชื่อถือได้ เพราะได้ใช้วิธีการที่มีระเบียนและ
ทำควยความระมัดระวัง อนึ่งครูของโรงเรียนต่าง ๆ ที่ใช้เป็นประชากรทั้ง ๓๕
โรงเรียนนั้นได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ครูที่แสดงความคิดเห็นครั้งนี้คิดเป็นร้อย
ละ ๕๕

ข้อเท็จจริงที่พบในการศึกษาค้นคว้านี้ เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับงานค้นคว้า
ก่อน ๆ ของผู้วิจัยอันมีที่ใกล้เคียงกันดังนี้

จากการวิจัยปรากฏว่าครูส่วนมาก เห็นว่าวิชาภาษาอังกฤษนั้นน่าสนใจและน่า
ศึกษา เป็นวิชาที่นักเรียนจำเป็นต้องเรียนและควรเรียนเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ซึ่ง
คล้ายกับที่ ดร. ไบรซ์ แวน ไชออค^๑ กล่าวว่า ทุกประเทศมีความต้องการผู้ที่สามารถ
พูดภาษาอังกฤษได้พอที่จะค้าขาย การค้า การค้าหรือการพูดมากขึ้นทุกที

จากการวิจัยปรากฏว่าครูส่วนมาก เห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษที่ทันสมัย นักเรียน
ควรเรียนเพื่อให้เกิดทักษะทั้ง ๔ คือ ฟัง พูด อ่าน และ เขียน ซึ่งใกล้เคียงกับการวิจัย
ของ วัยรี นันทวิสัย^๒ ที่กล่าวว่า ผู้เรียนควรเรียนรู้อาษาพูดเท่ากับภาษาเขียน โดย
ใช้การสนทนาแบบ "The Aural Oral Approach" ซึ่งเน้นการฟังและการพูดเป็นสิ่งสำคัญ
ในบทเรียนแต่ละหน่วยจะฝึกทักษะทั้ง ๔ ให้สัมพันธ์กันโดย การฟัง การพูด การ
อ่านและการเขียน ใกล้เคียงกับการวิจัยของผู้ศึกษา^๓ ที่กล่าวว่า ครูควรใช้วิธีสอน
แบบใหม่หรือแบบ "The Aural Oral Approach" ซึ่งเป็นวิธีสอนที่อาศัยการสนทนา
ทางภาษาศาสตร์ เป็นหลักคือคำนึงถึงความสัมพันธ์ของทักษะทั้ง ๔ โดย การฟัง การ
พูด การอ่านและการเขียน และยังใกล้เคียงกับการวิจัยของ อูทัย รัชนีกุล^๔ ที่กล่าวว่า

๑ ไชออค ไบรซ์ แวน, แนววิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์
คมคาย จงเจริญสุข (แปล) โรงพิมพ์สมาคมสังคมนักศึกษาแห่งประเทศไทย พระนคร
๒๕๐๕, ๑๐๔ หน้า

๒ วัยรี นันทวิสัย, จุดประสงค์ของการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย
วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๒,
๖๐ หน้า

๓ บุทธิ สงคพิทย์, ภาษาอังกฤษประจำวันสำหรับนักเรียนไทย วิทยานิพนธ์
ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๓, ๗๕ หน้า

๔ อูทัย รัชนีกุล, การสอนภาษาอังกฤษขั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนราษฎร์
วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๓,
๗๕ หน้า

ปัญหาเกี่ยวกับการค่า เน้นการสอนของครูส่วนใหญ่ไม่นับถือว่า ครูไม่เปลี่ยนแปลงการ
สอนไปตามความต้องการของสังคม ซึ่งปัจจุบันต้องไร้ทักษะทั้ง ๔ คือการฟัง การ
พูด การอ่านและการเขียน

จากการวิจัยปรากฏว่าครูส่วนมากเห็นว่าควรใช้ภาษาอังกฤษและสนับสนุนให้
นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด จะใช้ภาษาไทยก็เมื่อจำเป็น ซึ่งคล้ายกับที่
สุไร พงษ์ทองเจริญ^๕ กล่าวว่า เวลาสอนครูควรใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด เพื่อ
ทำให้เด็กเรียนรู้ถึงว่าภาษาอังกฤษนั้นคนสามารถจะใช้ได้จริง ๆ และการวิจัยนี้ยัง
ได้แสดงว่าครูสอนวิชาภาษาอังกฤษต้องการให้ทางโรงเรียนจัดหาวัสดุอุปกรณ์การ
สอนให้มากที่สุด และควรให้ครูทุกคนนำไปใช้ประโยชน์ในการสอนได้ทุกโอกาสตลอด
จนสนับสนุนวิธีการและ เปิดโอกาสให้ครูได้แสดงความคิดเห็นบ้าง นอกจากนี้ครูบาง
คนเห็นว่าแต่ละชั้น วิชาควรมีครูสอนวิชาภาษาอังกฤษคน เดียวและให้ครูที่คุ้นร่วมกัน
วางแผนการเรียนการสอน ซึ่งคล้ายกับที่ สุไร พงษ์ทองเจริญ^๖ กล่าวว่า โรงเรียน
จะแก้ไขข้อบกพร่องในการสอนวิชาภาษาอังกฤษได้โดยสนับสนุนให้ครูได้ค้นคว้าจาก
ตำราที่แนะนำ ระเบียบวิธีสอนและสนับสนุนให้มีการประชุมครูที่สอนวิชาเกี่ยวกับบ่อย ๆ
เพื่อให้ครูแลกเปลี่ยนประสบการณ์แก่กันและกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูที่สอนชั้นต่อ
เนื่องกันจะต้องปรึกษากันให้มากที่สุด

จากการวิจัยปรากฏว่าในการ เรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษนั้นครูผู้สอนควร
มีความสามารถทั้งด้าน เนื้อหาวิชาและวิธีสอน ครูบางคน เสนอว่าทางโรงเรียนควร
จัดหาหนังสืออ่านประกอบทั้งง่ายและยากไว้ในห้องสมุด เพื่อสนองความต้องการและ
เร้าความสนใจของนักเรียน ซึ่งใกล้เคียงกับการวิจัยของ อ่ำภา ไชกิจติ^๗ ที่กล่าว
ว่าเหตุที่การ เรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนยังไม่ดีเท่าที่ควรนั้น เพราะยังขาดครูที่มี

^๕ สุไร พงษ์ทองเจริญ. วิชาภาษาอังกฤษ ตอน ๕ วิธีสอนภาษาอังกฤษ
โรงพิมพ์ครูสภา ๒๕๐๖, ๑๖๔ หน้า

^๖ เพิ่งอาจ

^๗ อ่ำภา ไชกิจติ. ครูกับการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมในประเทศไทย
วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๓,
๕๕ หน้า

คุณวุฒิและความสามารถทั้งทางงานวิชาการและวิชาชีพ จากวัสดุการสอน เช่น หนังสือสำหรับนักเรียนและแบบฝึกหัดต่าง ๆ

การวิจัยครั้งนี้ยังได้แสดงว่าควรสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียน และควรวางพื้นฐานเบื้องต้นของนักเรียนให้ดีโดยนำครูที่มีความสามารถไปสอน ซึ่งคล้ายกับการวิจัยของ ดวงรัตน์ ประดับแก้ว^๔ ที่ได้กล่าวไว้ว่า ครูควรสอนสิ่งที่มีความหมายแก่นักเรียนและควรสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยชี้ให้นักเรียนเห็นความสำคัญ และวางรากฐานการเรียนภาษาอังกฤษของตนให้มั่นคง

^๔ ดวงรัตน์ ประดับแก้ว, การสำรวจปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ม.ศ. ๓ ของโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนครและธนบุรี วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๗, ๘๒หน้า

สรุปความ

การค้นพบของการวิจัย เรื่อง ความคิดเห็นของครูคอกการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งหมายรวมถึงบุคคลและสิ่งที่เกี่ยวข้องในการสอนไต่ถามนักเรียน เพื่อนครูในโรงเรียน ผู้บังคับบัญชา หลักสูตร วิธีสอน หนังสือแบบเรียน วัสดุอุปกรณ์การสอน ตลอดจนการ วัตถุประสงค์ อาจสรุปใจความครุส่วนมากมีความคิดเห็นดังต่อไปนี้

๑. ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจ น่าศึกษา และเป็นวิชาที่นักเรียน จำเป็นต้องเรียนและควรเรียนเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ได้

๒. ผู้บังคับบัญชาสับสนุนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเท่า ๆ กับวิชาอื่น และมีครูส่วนน้อยเท่านั้น เห็นว่าผู้บังคับบัญชาสับสนุนวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่าวิชาอื่น

๓. นักเรียนและ เพื่อนครูในโรงเรียนนี้ มีความสนใจครูสอนวิชาภาษาอังกฤษเช่นเดียวกับครูสอนวิชาอื่น และมีครูส่วนน้อยเห็นว่านักเรียนและเพื่อนครูในโรงเรียนไม่ยกย่อง

๔. หลักสูตรสัมพันธ์กับเวลาเรียนและกะแบบแล้ว ส่วนเนื้อหาวิชาในหลักสูตรนั้น เหมาะสมแค้มมีมาก เกินกว่าที่จะจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้บ้าง เหมาะสม

๕. หนังสือแบบเรียน เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละระดับชั้นแต่ยังมีครูเป็นจำนวนไม่น้อยเห็นว่าหนังสือแบบเรียนยังไม่เหมาะสมและ เสนอว่าควรมีหนังสือแบบเรียนที่มีเนื้อหาวิชาเหมาะสมกับชั้นและวัยของนักเรียนไทย

๖. เมื่อได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาว่าจะต้องสอนวิชาภาษาอังกฤษ ครูควรศึกษาหลักสูตรและแบบเรียน เพื่อเตรียมการสอนทั้งระยะยาวและสั้น ในขณะที่สอนควรใช้แบบเรียนและวัสดุการสอนอื่น ๆ ที่เห็นว่าเหมาะสมกับนักเรียนในชั้นที่สอน ควรใช้ภาษาอังกฤษและสนับสนุนให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด จะใช้ภาษาไทยก็พอเมื่อจำเป็น

๗. การเรียนภาษาอังกฤษที่คั่นนักเรียนควรเรียนเพื่อใหม่ทักษะทั้ง ๔ คือ ทั้ง ทูค อานและเขียน

๘. ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษครูควรใช้อุปกรณ์การสอนและกิจกรรม เป็นบางครั้งหรือเกือบทุกครั้ง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับชั้นเรียนที่สอน

๙. ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษนั้นควรวัดผลนักเรียนอย่างสม่ำเสมอหรือ

วัดผลเมื่อสอบจบบทเรียนหนึ่ง ๆ เพื่อจะได้นำผลที่ได้มาปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้น และควรใช้ข้อทดสอบที่ครูแต่งเองและข้อทดสอบของปีก่อน ๆ

๑๐. ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษควรหาความรู้เพิ่มเติมทั้งด้านเนื้อหาวิชาและวิธีสอน ส่วนมากหาความรู้เพิ่มเติมโดยศึกษาค้นคว้าทฤษฎีจากหนังสือที่เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาและวิธีสอนที่ทันสมัยรวมทั้งอ่านนิตยสาร สารคดี และนวนิยาย

๑๑. ฉะนั้นโอกาสใดครูเลือกสอนวิชาต่าง ๆ แล้ว ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษนั้นก็จะเลือกสอนต่อไปเป็นส่วนใหญ่ เป็นที่น่าสังเกตว่าครูที่สมัครสอนควบใจรักยินดีจะเลือกสอนต่อไปมากที่สุด และครูที่สอนเพราะอยู่บังคับมีฐานะเหมาะสมให้สอน เนื่องจากขาดครูไม่ยินดีจะเลือกสอนต่อไปมากที่สุด

๑๒. ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษนั้นครูควรใช้วิธีสอนแบบ The Aural Oral Approach เพื่อจะได้ฝึกทักษะทั้ง ๔ คือ ฟัง พูด อ่าน และ เขียน ทางโรงเรียนควรจัดหาวัสดุอุปกรณ์การสอนให้มากที่สุด ควรให้ครูทุกคนนำไปใช้ประโยชน์ในการสอนในทุกโอกาส ตลอดจนสนับสนุนวิธีการและรับฟังข้อเสนอแนะของครูบ้าง

ข้อเสนอแนะ

จากผลของการวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของครูต่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผู้เขียนมีแนวความคิดที่จะเสนอแนะดังต่อไปนี้

๑. ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษควร เป็นผู้ที่เห็นความสำคัญและความจำเป็นของวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อจะได้มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนการสอน ครูของพยายามศึกษาหาความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอทั้งในทางวิชาการและวิธีสอน เพราะการศึกษาหาความรู้เพื่อเพิ่มทุนวิทยฐานะของครูนั้นย่อมจะมีผลสะท้อนไปถึงนักเรียน

๒. ทางโรงเรียนควรจัดให้มีการประชุมสัมมนาอย่างน้อยภาคเรียนละ ๑ ครั้ง เพื่อครูจะได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็น และปรึกษาหารือกันถึงปัญหาต่าง ๆ ที่ครูได้ประสบมาในขณะที่สอน

๓. ทางโรงเรียนควรจัดหาวัสดุอุปกรณ์การสอนให้มากที่สุดและควรให้

ครูทุกคนนำไปใช้ ให้เป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนในทุกโอกาส พร้อมทั้งจัด
หน่วยบริการทุกด้านที่คาดว่าจะ เป็นประโยชน์ไ้มากเท่าที่แต่ละโรงเรียนจะทำได้

๔. จำนวนนักเรียนในชั้นไม่ควรมากเกินไป เพื่อจกมีครูในกา
การสอนและการปกครอง หองหนึ่ง ๆ นักเรียนไม่ควรเกิน ๓๕ คน

๕. จำนวนชั่วโมงสอนไม่ควรมากเกินไป เพื่อครูจะได้มีโอกาศเตรียม
การสอนและตรวจงาน สัปดาห์หนึ่งไม่ควรเกิน ๑๔ ชั่วโมงและพยายามให้ครูได้
สอนวิชาที่ตนถนัด เพื่อจะได้มกอย่างเต็มที่

๖. อาจารย์ใหญ่ของแคะโรงเรียนควรพิจารณาหาสาเหตุที่ทำให้
ครูบางคนเห็นว่าผู้บังคับบัญชาตนับสนุน การสอนวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่าวิชาอื่น และ
สาเหตุที่ครูบางคนเห็นว่านักเรียนและเพื่อนครูในโรงเรียนไม่ชอบของครูสอนวิชาภาษา
อังกฤษ ธรรมชาติทางแกใจปรับปรุงและ เสริมสร้างทัศนคติที่ก่อกองการสอนวิชาภาษา
อังกฤษของครูเหล่านั้น เพื่อประสิทธิภาพในการเรียนการสอน

๗. อาจารย์ใหญ่หรือครูใหญ่ของแคะโรงเรียนควรจะได้สนับสนุน
ครูในคาบปรับปรุงตัวเองทั้งทางวิชาการและวิธีสอน โดยให้ information
หรือให้โอกาสแก่ครูสนุน เ้าบนกันไปอบรมวิชาภาษาอังกฤษเมื่อมี หรืออาจร่วมกับ
ศึกษานิเทศก์ฝ่ายวิชาภาษาอังกฤษพิจารณาจัดการอบรมในคาบ เนื้อหาวิชาและวิธี
สอนที่ทันสมัยแก่ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษอยู่เสมอ ตลอดจนคอยให้กาบช่วยเหลือ
แนะนำปรึกษาและซจกปัญหาคาง ๆ ที่เกิดขึ้นแก่ครู

๘. ทางสถาบันฝึกหัดครูทุกแห่งควร เห็นความสำคัญองครูสอนวิชาภาษา
อังกฤษ โดยเตรียมให้ผู้ที่จะออกไปเป็นครูทุกคนมีความรู้ความสามารถทั้งทางคาบ
วิชาการและวิชาครู พร้อมทั้งจะแกไขปัญหาและอุปสรรคในการเรียนการสอนได้
และควรที่จะปลูกฝังให้ผู้ที่จะออกไปเป็นครูทุกคนมีนิสัยรักการคนกาและหมั่นหา
ความรู้เพิ่มเติมให้ตัวเองอยู่เสมอ

๙. ทางกระทรวงศึกษาธิการควรพิจารณาหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ
ใหม่เรื่อง เนื้อหาวิชาไม่มากเกินกว่าที่จะจกกิจกรรมให้นักเรียนได้ อย่างเหมาะสมบาง
เพราะจากการวิจัยปรากฏว่าครูส่วนมากเห็นว่าเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตร
นั้นเหมาะสมแล้ว แต่มีมากเกินกว่าที่จะจกกิจกรรม และควรพิจารณาหาความเหมาะสม

สมของหนังสือแบบเรียนคาบ เพราะจากการวิจัยมีครูจำนวนไม่น้อยเห็นว่าหนังสือแบบเรียนไม่เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละระดับชั้น และเนื้อเรื่องไม่ตรงตามเนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

นอกจากขอเสนอแนะเกี่ยวกับผลของการวิจัยดังกล่าว ผู้เขียนใคร่จะเสนอแนะสำหรับผู้ที่ศึกษาวิจัยเรื่องนี้ให้ละเอียดลึกซึ้งและกว้างขวางมากยิ่งขึ้นคือ ควรวิจัยความคิดเห็นของครูตอการสอนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นประถมที่แยกตอนปลายและอุดมศึกษาเพื่อ เปรียบเทียบกับผลของการวิจัยครั้งนี้ และหาทางปรับปรุงและเสริมสร้างความคิดเห็นของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษแต่ละชั้นให้เหมาะสม เพื่อประโยชน์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละชั้นการศึกษา ควรขยายวงกว้างวิจัยออกไปถึงโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ทั้งในจังหวัดพระนคร ชนบุรี และบางจังหวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ เพื่อประโยชน์ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ควรวิจัยความคิดเห็นของครูสอนวิชาอื่นหรือความคิดเห็นของอาจารย์ใหญ่ ครูใหญ่ หรือผู้บริหารของแต่ละสถานศึกษาที่มีต่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงเสริมสร้างภาวะการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษต่อไป และควรวิจัยความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อเปรียบเทียบกับความคิดเห็นของครูที่มีต่อมันัดเรียนขณะที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้ข้อเสนอเท็จจริงแน่นอนยิ่งขึ้น และเป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงความคิดเห็นของครูและนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่อไป